

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล
จังหวัดอ่างทอง

นางสาวนพมาศ คงมีสุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2556

**The Effects of Using a Guidance Activities Package to Develop Honest and
Proper Words Usage of Prathom Suksa V Students at Tessaban 3
Wat Chai Mongkon School in Ang Thong Province**

Miss Nopphamas Kongmeesuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2013

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง

ชื่อและนามสกุล นางสาวนพมาศ คงมีสุข

แขนงวิชา การแนะแนว

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ถัดดาวรรณ ฅ ระนอง

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2557

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชูศรี เลิศรัตนเดชากุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ถัดดาวรรณ ฅ ระนอง)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(ศาสตราจารย์ ดร. สิริวรรณ ศรีพหล)

K/2

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง
ผู้วิจัย นางสาวนพมาศ คงมีสุข รหัสนักศึกษา 2522400197
ปริญญา ศีษศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนว)
อาจารย์ที่ปรึกษา (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร
(2) รองศาสตราจารย์ ดร. ลัดดาวรรณ ฌ ระนอง ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) เปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ (2) เปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวกับวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกโดยใช้ข้อสนเทศ และ (3) เปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ในปีการศึกษา 2556 ซึ่งผู้วิจัยทำการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน แล้วจึงสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์จำนวน 10 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับข้อสนเทศเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ ข้อสนเทศเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ และแบบวัดวิสัยทัศน์ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .95 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย ปรากฏว่า (1) ภายหลังจากทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีวิสัยทัศน์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) ภายหลังจากทดลองนักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวมีวิสัยทัศน์สูงกว่าของกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) วิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลองกับในระยะหลังการติดตามผลไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว วิสัยทัศน์ ประถมศึกษา

Thesis title: The Effects of Using a Guidance Activities Package to Develop Honest and Proper Words Usage of Prathom Suksa V Students at Tassaban 3 Wat Chai Mongkon School in Ang Thong Province

Researcher: Miss Nopphamas Kongmeesuk; **ID:** 2522400197;

Degree: Master Education (Guidance);

Thesis advisors: (1) Dr. Nitipat Mekkachon, Assistant Professor;

(2) Dr. Laddawan Na Ranong, Associate Professor; **Academic year:** 2013

Abstract

This research was conducted with Prathom Suksa V students at Tassaban 3 Wat Chai Mongkon School in Ang Thong province with the following purposes: (1) to compare scores on honest and proper words usage of experimental group students before and after using a guidance activities package to develop honest and proper words usage; (2) to compare scores on honest and proper words usage of experimental group students who were trained with the guidance activities package with the counterpart scores of the control group students who received a set of information on honest and proper words; and (3) to compare scores on honest and proper words usage of the experimental group students at the end of the experiment with their counterpart scores at the end of the follow-up period.

This study was a quasi-experimental research. The sample consisted of 60 purposively selected Prathom Suksa V students studying in the 2013 academic year at Tassaban 3 Wat Chai Mongkon School in Ang Thong province. Then one group containing 30 students was randomly assigned as the experimental group to be trained with a guidance activities package to develop honest and proper words usage for 10 periods; while the other group containing also 30 students, the control group to receive a set of information on honest and proper words to study for also 10 periods. The employed research instruments were a guidance activities package to develop honest and proper words usage, a set of information on honest and proper words, and a scale to assess honest and proper words usage, with reliability coefficient of .95. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

The research findings showed that (1) the post-experiment scores on honest and proper words usage of the experimental group students were significantly higher than their pre-experiment counterpart scores at the .01 level; (2) the post-experiment scores on honest and proper words usage of the experimental group students who were trained with the guidance activities package were significantly higher than the post-experiment counterpart scores of the control group students who received the information on honest and proper words at the .01 level; and (3) the scores on honest and proper words usage of the experimental group students at the end of the experiment were not significantly different from their counterpart scores at the end of the follow-up period.

Keywords: Guidance activities package, Honest and proper words usage, Prathom Suksa

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิวัฒน์ เมฆขจร รองศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ฅ ระนอง แขนงวิชาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่ได้กรุณาให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ ครั้งนี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูศรี เลิศรัตน์เดชากุล ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าเป็นประธานสอบในครั้งนี้ อาจารย์สุพรรณิ อินทร์มณี ดร. พรรณพร วรรณลักษณ์ อาจารย์เยาวภา กันทรวิฑูล อาจารย์นุกุล บุญพิทักษ์ อาจารย์มีเรียม ชื่นสุวรรณ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ แนะนำและอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556 ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ แขนงการแนะแนว สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อนักศึกษาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของ บิดา-มารดา ครู-อาจารย์ และครอบครัว ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

นพมาศ คงมีสุข

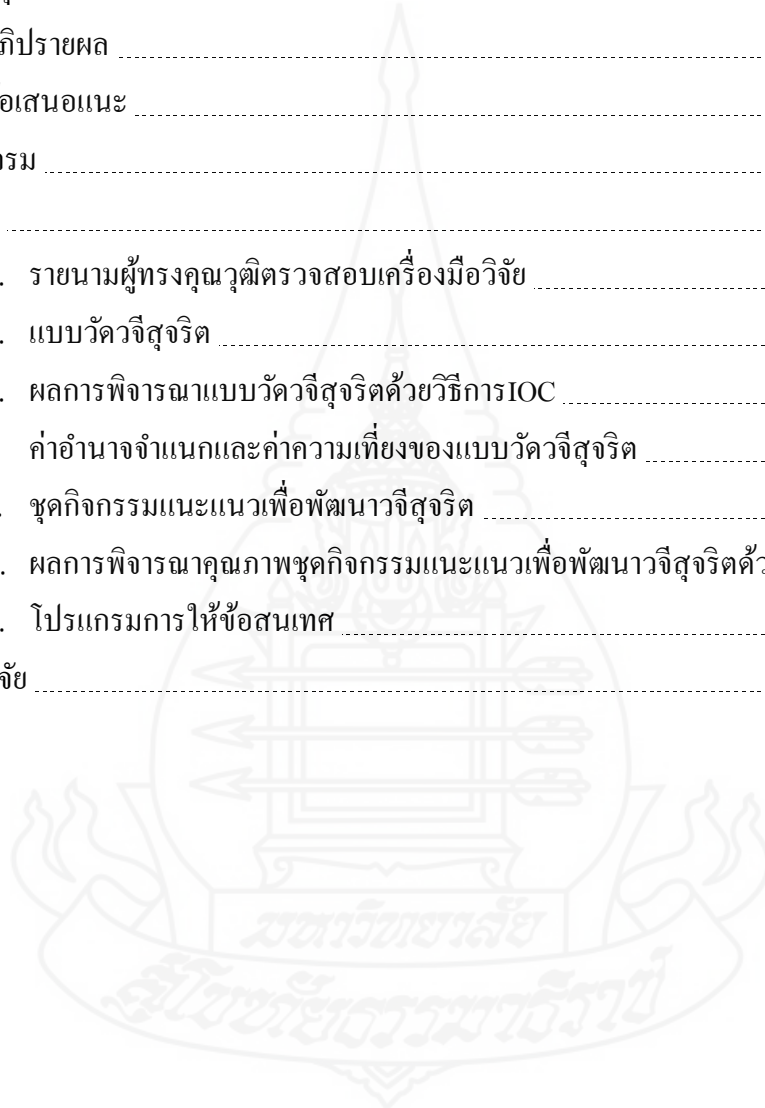
มีนาคม 2557

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมุติฐานของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิจัยสุจริต	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนว	13
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
รูปแบบการวิจัย	28
วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล	29
ขั้นตอนการทดลอง	29
การวิเคราะห์ข้อมูล	30
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	34
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	37
สรุปผลการวิจัย	37
อภิปรายผล	39
ข้อเสนอแนะ	41
บรรณานุกรม	42
ภาคผนวก	46
ก. รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	47
ข. แบบวัดจิตสุจริต	49
ค. ผลการพิจารณาแบบวัดจิตสุจริตด้วยวิธีการIOC	53
ง. ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงของแบบวัดจิตสุจริต	58
จ. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนามีจิตสุจริต	60
ฉ. ผลการพิจารณาคุณภาพชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนามีจิตสุจริตด้วยวิธีการIOC	93
ช. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ	95
ประวัติผู้วิจัย	106

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 รายละเอียดชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนานวัตกรรมจิตของนักเรียนกลุ่มทดลอง	27
ตารางที่ 3.2 รูปแบบการทดลอง	28
ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมนวัตกรรมจิตของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ พัฒนานวัตกรรมจิต	35
ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมนวัตกรรมจิตของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนานวัตกรรมจิต และกลุ่มควบคุมภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ	35
ตารางที่ 4.3 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนการพัฒนานวัตกรรมจิตของนักเรียน กลุ่มทดลอง ระหว่างระยะหลังการทดลองระยะติดตามผล	36

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
ภาพที่ 3.1 การสร้างแบบวัดวิจัย	24
ภาพที่ 3.2 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิจัย	26

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมไทยได้รับอิทธิพลจากกระแสโลกาภิวัตน์เป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและเทคโนโลยี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นได้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนของสังคมไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ 2544) อีกทั้งหลักสูตรศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ยังได้จัดการศึกษาไว้ว่า “การจัดการศึกษาควรให้ความสำคัญ ทั้งในด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อพัฒนาคนในทุกๆ ด้าน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545)

การศึกษามีได้มุ่งเฉพาะการเพิ่มพูนทางความรู้ในเนื้อหาสาระของวิชาอย่างเดียว หากแต่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม คุณธรรมและจริยธรรม จึงเป็นสาระสำคัญที่มุ่งพัฒนาคนให้สมบูรณ์ คือมีทั้งความรู้คู่คุณธรรม ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดมาตรา 22, 23, 24 ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559 และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนเก่งดีมีความสุขบนพื้นฐานของความเป็นคนไทย โดยมุ่งปลูกฝังผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้วยการเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงามในการดำรงชีวิต อีกทั้งวิสัยทัศน์ของการศึกษาไทย คือทำให้คนมีชีวิตที่ดีขึ้นและมีความสุข ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า ได้ให้ความสำคัญกับชีวิตที่เป็นคนดีมาเป็นอันดับแรกเพื่อพัฒนาสังคมไทยให้มีความเข้มแข็งทั้งในส่วนบุคคล ครอบครัว ชุมชนและสังคมไทย (ศิริวรรณ อินทร: 2553)

ในสังคมปัจจุบันมีนวัตกรรมเกิดขึ้นมากมายหลายด้าน เช่น เครื่องอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การสื่อสารระหว่างมนุษย์สามารถสื่อสารด้วยการใช้ปลายนิ้วสัมผัส อีกทั้งมีการพัฒนารูปแบบการสื่อสารใหม่ๆ ตลอดเวลา แต่ไม่ว่าการสื่อสารจะเป็นไปตามรูปแบบใดก็ตามอย่างน้อย การพูดจาหรือการแสดงออกทางสีหน้าก็ยังคงเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ที่สำคัญคือการพูด สามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจกันได้อย่างลึกซึ้งหรือเกิดความขัดแย้งรุนแรงได้ยิ่งกว่าการสื่อสารด้วยวิธีใด

เยาวชนและกลุ่มนักเรียนในปัจจุบันมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดคือ พูดไม่เป็น สื่อสารไม่เข้าใจ ขาดการสื่อสารที่ดี ความสำคัญของวาจาจึงอยู่ที่ว่า ผู้พูดเพื่อสื่อสารกันนั้น ใช้ความระมัดระวังใน คำพูดหรือวาจาเพียงใด พูดด้วยเจตนาที่เป็นอกุศล พูดดีหรือพูดชั่ว เพราะการพูดช่วยย่อมนำ ความเกลียดชังและความทุกข์มาสู่ส่วนการพูดดีย่อมมีประโยชน์ นำความรักและความสุขมาให้ คำ ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “รู้จักถ้อยคำที่แท้จริงที่ประกอบด้วยประโยชน์และเป็นที่รักของใจของผู้อื่น ย่อมรู้กาลที่จะกล่าวถ้อยคำนั้น (ธนัชกร กิริติเสถียร 2550)

โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล เป็น โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทอง เปิดสอน ในระดับชั้นปฐมวัยถึงชั้นมัธยมที่ 6 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นคุณธรรมจริยธรรม และ เป็นโรงเรียนวิถีพุทธ จึงเน้นที่จะให้เป็นสังคมที่สงบและอยู่อย่างมีความสุข

ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์ครูประจำชั้น 5 คน ครูผู้สอนประจำชั้นวิชาต่างๆ จำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนในระดับประถมศึกษาจำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 5 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน ของโรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล เกี่ยวกับ พฤติกรรม การพูดของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีลักษณะการพูดจาโกหก พูดส่อเสียด พูดไม่สุภาพกับพ่อแม่ ครู และเพื่อนๆ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการพัฒนาการพูดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมให้นักเรียนได้รับการพัฒนาการพูดให้เป็นไปตามหลักศาสนาคือ วชิสุจริต ซึ่งจะส่งผลให้มีการสื่อสารและมีความสัมพันธ์ที่ดีในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม และประเทศชาติ ในอนาคต อีกทั้งงานวิจัยนี้ได้นำกิจกรรมแนะนำมาใช้ในการพัฒนานักเรียน ต่อไป

กิจกรรมแนะนำเป็นกระบวนการพัฒนาส่งเสริมผู้เรียนด้วยการจัดบริการ และ กิจกรรมที่หลากหลายทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นรายกลุ่ม โดยมุ่งส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพมารยาท ทักษะชีวิต พื้นฐานตามความเชื่อที่ว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน ทุกคนมีคุณค่า สามารถพัฒนาตนเอง ให้เจริญงอกงาม และได้เต็มเต็มให้ผู้เรียนสามารถจัดการชีวิตของตนเองได้ตามความสนใจ ตามความถนัดและความสามารถ ได้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล (ศิริวรรณ อินทรวัดนา: 2553)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดกิจกรรมแนะนำเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและ พัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเงินและอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

จากผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะนำที่มีต่อความรับผิดชอบของการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญฤทธิสัจจวิทยาสุรธรรม จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมี ความรับผิดชอบต่อการเรียนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะนำที่มีต่อความรับผิดชอบ

ด้านการเรียน วัชรียา แจ่มใส (2551: 1) ได้ศึกษา ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นมีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพผู้อื่น

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนมีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพูดของนักเรียนจำสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมและพัฒนาการพูดของนักเรียนด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อให้ นักเรียนมีการพูดที่ดีขึ้น เนื่องจากผู้ปกครอง ครู ต่างประสบปัญหาเดียวกันคือนักเรียนพูดจาไม่ไพเราะและการพูดมากจึงส่งผลให้เกิดการกระทบกระทั่งกันจนเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาทอยู่เป็นนิจ การพัฒนาการพูดหรือการปรับเปลี่ยนการพูดให้เหมาะสมกับวัยและเพื่อให้ถูกกาลเทศะและยังสามารถเอื้อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติของคลในสังคม ประเทศชาติ แม้กระทั่งการมีสันติภาพของโลกด้วยส่วนร่วมผู้วิจัยจึงทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวจีสจจริต เพื่อเป็นองค์ความรู้นำไปในประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขต่อไป

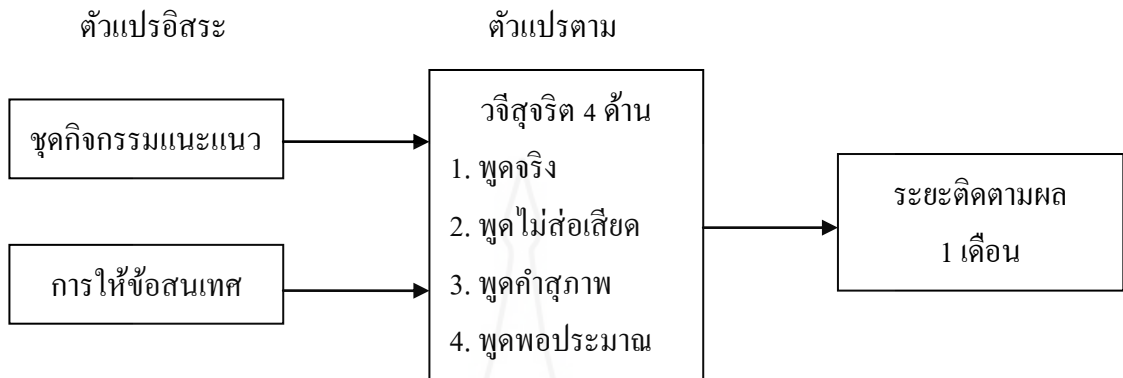
2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาวจีสจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม การแนะแนว
- 2.2 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาวจีสจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง
- 2.3 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาวจีสจจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

3. สมมุติฐานการวิจัย

- 3.1 นักเรียนมีการพัฒนาทางวจีสจจริตสูงขึ้นภายหลังได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
- 3.2 นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีการพัฒนาวจีสจจริตสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอเทศ
- 3.3 ในระยะติดตามผลนักเรียนมีวจีสจจริตไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง จำนวน 5 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ซึ่งแต่ละห้องเรียน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ

5.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้องเรียนที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คน

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

5.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนามาวิจัยจริง
- 2) การให้ข้อเสนอแนะ

5.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วิจัยจริง

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 **วิจัยสุจริต** หมายถึง การกระทำทางวาจา การประพฤติชอบด้วยวาจาซึ่งการวิจัยครั้งนี้ จะพัฒนาทางวิจัยสุจริตตามองค์ประกอบใน 4 ด้าน ประกอบด้วย

6.1.1 **พูดจริง** หมายถึง พูดจริง พูดคำสัตย์ เพราะดำรงคำสัตย์ไว้ด้วยความจริง กล่าวคือ เป็นบุคคลที่เชื่อถือได้ พูดจริงคือ ไม่พูดให้กลาดเคลื่อนแก่ผู้อื่นให้เข้าใจผิด

6.1.2 **พูดไม่ส่อเสียด** หมายถึง การพูดคำที่ทำให้เกิดความสามัคคี พูดสมานคนที่แตกต่างกัน กล่าววาจาทำให้มาพร้อมเพรียงกัน กล่าวคือ กล่าววาจาที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายพร้อมเพรียงกันอันแสดงถึงคุณของความสามัคคี

6.1.3 **พูดคำสุภาพ** หมายถึง การกล่าววาจาที่ไม่โทษ โทษเพราะ คือ วาจาสบายหู เพราะด้วยน้ำเสียงเรียบ ไม่ทำให้เกิดความโกรธ ให้เกิดความรักไปทั่ว เพราะไพเราะเป็นวาจาน่าฟัง

6.1.4 **พูดพอประมาณ** หมายถึง พูดถูกกาล เพราะพูดถูกกาลอันควร คือ พูดตามกำหนดการที่ควรพูด เพราะพูดจริงแท้ตามความจริง เพราะอิงประโยชน์ปัจจุบันและประโยชน์ในภายหน้า

6.2 **กิจกรรมแนะแนว** หมายถึง กิจกรรมที่สร้างขึ้นตามหลักทฤษฎีทางการแนะแนว และทางจิตวิทยา เพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เข้าร่วมกิจกรรมให้มีคุณลักษณะทักษะและความสามารถตามเป้าหมายในขอบข่ายการแนะแนว

6.3 **ชุดกิจกรรมแนะแนว** หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวหลายๆ กิจกรรมที่นำมารวมกัน โดยนำหลักการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์และขอบข่ายของการแนะแนว

6.4 **การให้ข้อเสนอแนะ** หมายถึง แผนการจัดกิจกรรม ที่เน้นการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาวิจัยสุจริต ตามองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ พูดจริง พูดไม่ส่อเสียด พูดคำสุภาพและ พูดพอประมาณ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีดังนี้

7.1 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสูจริต ซึ่งสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

7.2 ช่วยให้ครูแนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษาและบุคลากรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้แนวทางในการนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้เพื่อพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนในระดับอื่นต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับดังนี้

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม
 - 1.1 ความหมายของจริยธรรม
 - 1.2 ความสำคัญของจริยธรรม
 - 1.3 องค์ประกอบในการพัฒนาจริยธรรม
 - 1.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม
2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.1 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.2 ความสำคัญของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.4 ลักษณะของการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.5 เทคนิคในการจัดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาจริยธรรม
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม

1.1 ความหมายของจริยธรรม

ปิ่น มุทุกันต์ (2514: 130-131) ให้ความหมายของวาจาว่าดังนี้ วาจาหมายถึง การเจรจา คือการแสดงเจตนาของตนให้คนอื่นเข้าใจโดยตรง ได้แก่ การพูดโดยทางอ้อมได้แก่ การแสดงออกแทนคำพูดทุกวิธี เช่น การใช้ภาษาใบ้ สายหน้าเมื่อปฏิเสธ พยักหน้าเมื่อรับ การบอกกล่าวด้วยอักษร เช่น การเขียนหนังสือ การทำเครื่องหมายด้วยภาพ หรือด้วยแสงสี การแสดงโดยปฏิญญา เช่น ครองผ้ากาสาหวัดตรอย่างนักบวช การแต่งเครื่องแบบอย่างทหาร การแต่งเครื่องแบบ

ตำรวจ การแสดงตัวเป็นข้าราชการ กิริยาเหล่านี้ถ้าทำเพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นก่อนุโลมเป็น วาจา

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2525: 10) กล่าวว่า นักวิทยาศาสตร์ได้ยอมรับใน ความสำคัญของภาษาในการสื่อสารแล้ว ต่อมาเมื่อการสื่อสารมีการพัฒนามากขึ้น จึงมีผู้วิเคราะห์ สารหรือตัวภาษาว่า น่าจะแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ วจนภาษา ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ คำพูดที่ตกลง ร่วมกันใช้ในสังคม มีระบบ มีหลักเกณฑ์ทางภาษาและไวยากรณ์ และอวจนภาษา ภาษาที่ไม่ใช้ ถ้อยคำ

สวานิต ยมาภัย (2526: 66) กล่าวถึงการสื่อสารที่ประสบผลสำเร็จ สรุปความได้ว่า ภาษาเป็นองค์ประกอบภายใต้เนื้อหาของสาร คือ ความคิดที่เป็นเรื่องราวนั้น ไม่สามารถถ่ายทอด ออกมาได้ถ้าไม่มีภาษา ภาษาเป็นสื่อให้เกิดเนื้อหาเกาะเกี่ยวไปยังผู้รับสารให้เกิด ความเข้าใจ ภาษาคือตัวสงวาจาหรือคำพูด คือ สื่อเพื่อถ่ายทอดภาษาหรือสารให้ผู้รับสารเข้าใจสาร ทุกชนิด ไม่ว่าจะสั้นยาวมากน้อยเพียงใด ก่อนที่จะเกิดความเข้าใจร่วมกันได้จะต้องส่งมาในรูปของ ภาษาหรือสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น สารจะปรากฏขึ้น โดยตัวของมันแท้ๆ ไม่ได้

อุดม บัวเพชร (2553: 4) กล่าวถึงความหมายของการพูด สรุปได้ว่า การพูด คือ กระบวนการสื่อสารความคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง โดยมีภาษาน้ำเสียง และ อาศัยกริยาเป็นสื่อ เป็นสัญลักษณ์แห่งความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และเป็นการแสดงออกถึง อารมณ์และความรู้สึกโดยใช้ภาษาและเสียงสื่อความหมาย

เสนาะ ผดุงนัทร (2540: 2) กล่าวถึงการพูดสองแบบ ได้แก่ การพูดได้ คือ การพูด ที่เปล่งออกมาเป็นภาษามนุษย์ส่วนเมื่อทำแล้วมีความหมายอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และการพูดเป็น คือ การพูดให้คนฟังชื่นชอบ เชื่อถือ คล้อยตาม เกิดความนิยมชมชอบในตัวผู้พูด การจะทำได้เช่นนี้ ต้องหมั่นศึกษาและฝึกฝน

แก้ว ชิตตะขบ (2547: 19) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึงการประพฤติดีทาง วจีทวาร ได้แก่ การงดเว้น คือไม่ใช้ความคิดที่ชั่วร้ายต่อผู้อื่น จำแนกเป็น 4 อย่าง คือ เว้นจากการ พูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อ

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (2547 อ้างถึง ทศบารมีและทศพิชราชธรรม) กล่าวว่า วจีสัจริต เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้น จากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อเหลวไหล คือแม้ว่าจะเป็นความจริง แต่หากว่าเป็นคำ ส่อเสียดก่อให้เกิดความแตกร้าง เช่น นำความข้างนั้นมาบอกข้างนี้ เพื่อจะยุให้ทั้งสองฝ่ายแตกกัน แม้จะเป็นความจริงที่ไม่ควรพูด เพราะทำให้เขาแตกกัน เข้าในพวกส่อเสียด หรือแม้ว่าเป็นคำหยาบ ไม่ได้มุ่งจะหลอกลวงให้เข้าใจผิด แต่ว่าเป็นคำหยาบคาย เช่น เป็นคำด่าว่า เป็นสัตว์ดิรัจฉานอย่าง

โน้นอย่างนี้ อะไรเป็นต้น หรือแม้ว่าอาจอย่างอื่นซึ่งเป็นการกล่าว กดให้เลวลง ซึ่งทุกคนก็รู้ว่าไม่ได้ เป็น เช่นนั้น และก็ไม่ได้มุ่งที่จะหลอก แต่ว่ากล่าวด้วยความโกรธ ด้วยความเหยียดหยาม ต้องการจะ กดเขาให้เลว ก็ไม่ควรพูด และแม้ว่าเป็นคำที่เพื่อเจ้อเหลวไหล ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย ไม่มี ขอบเขตจำกัด หาสาระแก่นสารมิได้ หรือว่ามีสาระแก่นสารน้อยเกินไป ก็เป็นคำไม่ควรพูด

พระธรรมวิสุทธิกวี (พิจิตร ฐิตวณฺโณ 2548: 107) กล่าวว่า การพูดเท็จ การพูด ล่อเสียด การพูดคำหยาบ และการพูดเพื่อเจ้อ ถ้าพูดด้วยตนเองก็เป็นวจีกรรมและวจีทวาร แต่ถ้า แสดงออกมาทางกายแทนคำพูด ด้วยมือหรือศีรษะ เช่นยกมือหรือสั่นศีรษะ เป็นต้น หรือเขียน หนังสือให้เขารู้ เป็นต้น

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) (2548: 94) ให้ความหมายถึงการรักษาศีลข้อที่สี่ คือ มุสาวาทา เวรมณี ซึ่งหมายถึง เจตนางดเว้นจากการกล่าวคำเท็จ ซึ่งอธิบายได้ว่า วาจาที่ไม่ชอบ ด้วยธรรม ไม่ชอบด้วยวินัย ไม่ชอบด้วยกฎหมายของบ้านเมือง และรวมตลอดไปถึงวาจาทุจริตหรือ วาจาทุพภาษิตอื่นๆ อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วาจาล่อเสียดหรือกิริยาวาจาที่ยุให้ร่ำดำให้ร้ายแยก ให้แตกความสามัคคีในหมู่คณะในสังคมประเทศชาติและศาสนา

วิจิตร อาระกุล (2549: 18) กล่าวถึงเรื่องมนุษย์สัมพันธ์กับการพูด สรุปความได้ว่า มนุษย์รับ คำชม ปฏิเสธคำติเตียน ถ้ามีผู้ให้คำแนะนำติชม ในการแก้ไขข้อบกพร่องให้กับผู้ใดผู้ ได้รับความแนะนำควรจะพอใจ แต่มันไม่ค่อยเกิดผลในทางปฏิบัติ ถ้าจะให้เกิดมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีแล้ว อย่ายำหนัคดีเตียน แต่หาแง่มุมหรือจุดเด่นและพูดเฉพาะตรงจุดนั้น อย่ายุดถึงเรื่องที่ไม่ดี

จากความหมายของคำว่าวจีสัจจริต คำกล่าวจะเห็นได้ว่า วจีสัจจริต เป็นการพูดที่ เกี่ยวข้องกับการพูดจริง การพูดไม่ล่อเสียด พูดคำสุภาพ และพูดพอประมาณ ซึ่งหากมนุษย์เรา สามารถเป็นคนรู้จักพูดได้ พูดเป็นตามหลักศาสนาแล้วก็จะส่งผลทำให้ไม่เกิดความขัดแย้ง อยู่กัน อย่างสันติ เข้าใจการอยู่ร่วมกัน โดยใช้คำพูดที่สร้างสรรค์เป็นมิตรต่อกันซึ่งจะส่งผลต่อครอบครัว สังคม และชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

1.2 ความสำคัญของวจีสัจจริต

ธนฺชกร กิรติเสถียร (2550: 10) กล่าวไว้ว่า คำพูดหรือภาษาเป็นสื่อที่แสดงออกถึง ความเข้าใจ บอกถึงความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ความทุกข์ ความสุข ความข้ง หรือไม่ได้ใจ คำพูดยังแสดงถึงอุปนิสัยของผู้พูดอีกด้วย ดังนั้น คำพูดที่ผู้พูดสื่อออกมาจึงอาจส่งผลที่เป็น ประโยชน์ก่อให้เกิดความสำเร็จ ได้รับความสุขความเจริญในชีวิต หรืออาจทำให้ผู้พูดล้มเหลวใน ชีวิต เกิดความทุกข์ ความเสื่อมแก่ตนเอง

สุนทรภู่ กวีเอกของโลกได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า

“ถึงบางพูดพูดดีเป็นศรีศักดิ์

มีคนรักสล็อตหรือรอยจิต
 แม้นพูดชีวิตตั้งตายทำลายมิตร
 จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา”

จากคำกลอนดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการพูดมีความสำคัญเป็นอย่างมากที่จะทำให้นักหรือคนเกลียดในขณะที่เดียวกับการพูดสามารถทำให้เราประสบผลสำเร็จให้แก่ตนเองได้อย่างดีในการตรงกันข้าม คนที่พูดไม่ดี พูดไม่เป็น อาจทำให้สังคมรังเกียจไม่มีใครคบหาสมาคมด้วย อาจเกิดความล้มเหลวในชีวิตในที่สุด

ฉัตรวราภรณ์ ตันนะรัตน์ (2519: 5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ดังนี้

การพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย การพูดจะประกอบด้วยน้ำเสียง กิริยาท่าทาง ตลอดจนสีหน้าของผู้พูด ฉะนั้น เมื่อเราได้ยินการพูด และเห็นท่าทางประกอบ เราก็จะเข้าใจเรื่องราวที่พูดได้ง่ายกว่าการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว

สรุปความสำคัญของการใช้วาจาโดยทั่วไปได้ว่า การพูดเป็นวิธีการสื่อความหมายหรือสื่อสาร จากผู้พูดสู่ผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันดีต่อกัน ทั้งยังเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินชีวิตด้วย พัฒนาคุณภาพชีวิตสู่ความสุขและความสำเร็จทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น สังคม และประเทศชาติ

1.3 วิธีสุจริตตามคำสอนในพระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถา (2534: 84) ได้อธิบายวิธีสุจริต คือ การประพฤติชอบด้วยวาจามี 4 ประการได้แก่ 1. พูดจริง 2. ไม่พูดส่อเสียด 3. พูดคำสุภาพ 4. พูดพอประมาณ

1. พูดจริง คำตรงคำสัตย์ เพราะสืบทอดคำสัตย์ไว้ด้วยความจริง กล่าวคือ ไม่พูดเท็จในระหว่าง เพราะบางครั้งพูดเท็จ บางครั้งพูดจริง คำสัตย์ของบุคคลนั้น ไม่สืบต่อด้วยความสัตย์ เพราะเขาพูดเท็จในระหว่าง เพราะฉะนั้นคนนั้นได้ชื่อว่าได้คำตรงคำสัตย์ บุคคลไม่พูดเท็จแม้เพราะเหตุความเป็นอยู่ ย่อมดำรงความสัตย์ไว้ด้วยความสัตย์เหมือนกัน มีความมั่นคง คือ ถ้อยคำมั่นคง

2. พูดไม่ส่อเสียด ได้แก่ การพูดคำที่ทำให้เกิดความสามัคคี พูดสมานคนที่แตกต่างกัน เช่น เป็นมิตรสองคนหรือผู้ที่ร่วมอุปัชฌาย์กัน เป็นต้น แยกกันด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเข้าไปหาคนทั้งสองแล้วกล่าวคำมีเป็นต้นว่า การแยกกันนี้ไม่สมควรแก่ท่านทั้งหลาย ผู้เกิดในตระกูลเช่นผู้เป็นพหูสูตรออย่างนี้ พูดส่งเสริมคนที่พร้อมเพียงกัน คือส่งเสริมคนที่สมานกัน ไม่พูดส่อเสียด คือ กล่าววาจาทำให้เขาพร้อมเพียงกัน กล่าวคือ กล่าววาจาที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายพร้อมเพรียงกันอันแสดงถึงคุณของความสามัคคี

3. พูดคำสุภาพ ได้แก่ การกล่าววาจาที่ไม่มีโทษ ไพเราะ โสด คือวาจาสบายหู เพราะไพเราะด้วยพยัญชนะ ได้แสดงหุดจเข้มแทงหู เพราะไม่ทำให้เกิดความโกรธ ให้เกิดความรัก

ไปทั่ว เพราะไพเราะ เพราะไม่มีอะไรกระทบไปถึงหทัย เข้าไปสู่จิตโดยสะดวก เป็นคำของชาวเมือง
บริบูรณ์ด้วยดั่ง อธิบายว่า เป็นคำพูดของชาวเมือง เพราะชาวเมืองเป็นผู้พูดวาจาเป็นที่พอใจของชน
หมู่มาก เพราะเป็นที่ชอบใจของชนหมู่มาก ทำความงดงามให้แก่ใจ ด้วยเป็นวาจาที่พอใจ

4. พูดพอประมาณ ได้แก่ พูดถูกกาล เพราะพูดถูกกาลกันควร คือพูดตามกำหนด
กาลที่ควรพูด เพราะพูดแท้ตามความจริง เพราะพูดอิงประโยชน์ปัจจุบันและประโยชน์ในภายหน้า
เพราะมีวาจาเป็นหลักฐาน กล่าวคำพูดอันควรจำไว้ในหทัย มีที่อ้างอิงมีส่วนสุด คือ แสดงหัวข้อแล้ว
กล่าวไปตามที่หัวข้อของวาจานั้นปรากฏ ประกอบด้วยประโยชน์ คือ กล่าววาจาประกอบด้วย
ประโยชน์ กล่าววาจาปราศจากโทษ

1.4 หลักธรรมของวจีสุจริต

พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถา (2534) ความหมายของวาจาในพระพุทธศาสนาใน
พระพุทธศาสนาให้ความหมายของคำว่าวาจาไว้ 2 ความหมาย

1. วาจา ที่มีความหมายตามรากศัพท์ว่า คำ คำกล่าว คำพูด ดังปรากฏในอรรถ
กถาสุภยิตสูตร สุตตนิบาต และในฎีกาสุภยิตสูตร ปัญจกนิบาต อังคุตตรนิกายว่า

“วาจาที่เจรจากันอันมาในประโยชน์มีอย่างนี้ว่า วาจาที่พูด วาจาที่เปล่ง คำเป็น
คลอง ก็ดี วาจาหาโทษมิได้ สบายหู ก็ดี ชื่อว่าวาจา”

วาจา ที่หมายถึงคำพูด ใช้เพื่อสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร วาจาใน
ลักษณะนี้เป็นวัจนะภาษา เป็นคำพูดหรือตัวอักษรที่กำหนดตกลงใช้ร่วมกันในสังคม ซึ่งหมายรวม
ทั้งเสียงและลายลักษณ์อักษร วาจาที่เป็นคำพูดจึงเป็นภาษาที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างมีระบบ มี
หลักเกณฑ์ทางภาษาและไวยากรณ์ ที่คนในสังคมนั้นต้องเรียนรู้ที่จะเข้าใจและใช้ในการฟังการพูด
อ่าน เขียน และคิด

2. วาจา ที่มีความหมายว่า กรรมหรือการกระทำ ที่เรียกว่าเจตนาวาจา ในมังคลัตถ
ทีปนี พระสิริมังคลาจารย์ ได้อธิบายความหมายว่ากรรมหรือการกระทำ

วจีกรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ วจีกรรมฝ่ายดีเรียกว่าวจีสุจริตและวจีกรรม
ฝ่ายชั่วเรียกว่าวจีทุจริตร

วจีสุจริต คือการประพฤติชอบด้วยวาจามี 4 อย่าง คือ พูดจริง พูดไม่ต่อเสียด พูด
สุภาพ พูดพอประมาณ

1. พูดจริง ได้แก่พูดจริง พูดตรงคำสัตย์ มีวาจามั่นคงเชื่อถือได้
2. พูดไม่ต่อเสียด กล่าวคือกล่าววาจาที่ทำให้สัตว์ทั้งหลายพร้อมเพรียงกันอัน
แสดงถึงคุณของความสามัคคี

3. พูดคำสุภาพ ได้แก่ การกล่าววาจาที่ไม่มีโทษ ไม่ทำให้เกิดความโกรธ ทำให้เกิดความรักไปทั่ว เพราะไพเราะ

4. พูดพอประมาณ ได้แก่พูดถูกกาลพูดจริงแท้ตามความเป็นจริง

1.5 งานวิจัยเกี่ยวข้องกับวจีสุจริต

นพรัตน์ ใจกาษา (2555) พบว่าความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่างๆ 81.69 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8570 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.70 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมุติมีความสามารถในการพูดในโอกาสต่างๆเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนและมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่างๆโดยใช้แบบบทบาทสมมุติโดยรวมอยู่ในระดับมากโดยสรุป การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่างๆมากขึ้น และการแสดงบทบาทสมมุติช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล (2551) พบว่าเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่เด็กใช้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองสรุป คือเด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคสามัญ 24 รูปแบบโดยใช้โครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรงมากที่สุด ส่วนเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญ 19 รูปแบบโดยใช้โครงสร้างแบบถามเดี่ยวมากที่สุด ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนพบว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อน 8 รูปแบบ

ประเทือง ใจหาญ (2546) พบว่า 1) ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความสามารถด้านทักษะการพูดด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .20 3) แรงจูงใจในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า วาจาหมายถึงถ้อยคำหรือคำพูดที่กล่าวออกมาเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมาย การสื่อความหมายให้กับผู้ทำควรใช้ความคิดพิจารณา ก่อนที่จะสื่อความหมายออกมาซึ่งในการพูดแต่ละครั้งต้องไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ฟัง ต้องพูดในสิ่งที่ประ โยชน์ต่อผู้พูดและผู้ฟัง และตัวผู้พูดเอง หากพูดในสิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็จะส่งผลให้

เกิดประโยชน์และผลเสียตามมา และการวิจัยเกี่ยวกับการพูดที่ให้ผลที่ดีคือต้องมีการ เล่าเรื่อง แสดงบทบาทสมมุติ เล่นละคร จึงจะทำให้เป็นตัวอย่างที่ดีกับนักเรียนต่อไป

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

2.1 ความหมายของการแนะแนว

ลัดดาวรรณ ฌ ระนอง (2544: 1) กล่าวถึงกิจกรรมแนะแนวว่าเป็นการกำหนดรูปแบบการเรียนรู้ให้แก่ผู้รับบริการด้วยการใช้เทคโนโลยีต่างๆ ที่เหมาะสมกับวัย และหลักสูตรแนะแนวที่วางไว้สำหรับแต่ละวัย

กรมวิชาการ (2545: 1) ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่าหมายถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคลสามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตนเสริมสร้างทักษะชีวิตวุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ในทางพบปัญหาและการสร้างสัมพันธภาพที่ดี

คอร์ทแมน อาชบายและเดอริกราฟฟ์ (Kohman, Ashby and Degrf: 2001 อ้างถึงใน สมร ทองดี และปราณี รามสูต 2545: 11) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่า “เป็นมวลประสบการณ์ทุกรูปแบบที่จัดหรือสนับสนุนให้ผู้รับบริการแนะแนวแต่ละคนแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติได้มีส่วนร่วม เพื่อให้ผู้รับบริการบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาสร้างเสริมป้องกันปัญหาและแก้ปัญหาทางการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม

จรีพรรณ พูลศรี (2546: 22) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึงมวลประสบการณ์ ที่จัดให้ผู้รับบริการ แต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติหรือได้มีส่วนร่วมเพื่อให้ผู้รับบริการบรรลุเป้าหมายและขอบข่ายของการแนะแนว

อังคณา เมตุลา (2546: 31) ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่า หมายถึง “มวลประสบการณ์ที่จัดให้ผู้รับบริการแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติหรือมีส่วนร่วมเพื่อให้ผู้รับบริการบรรลุเป้าหมายที่ตนจะพัฒนาหรือสร้างเสริมตนเองตลอดจนป้องกันหรือแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมทั้งทางการศึกษา อาชีพส่วนตัวและสังคม

ภณิดา ภูโตนนา และคณะ (2548: 13) กล่าวว่า กิจกรรมแนะแนว “เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะต่างๆ เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้จัก เข้าใจตนเอง สภาพแวดล้อมและสามารถพัฒนาและปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สายบัว นนทศิลา (2548: 33) ได้สรุปความหมายของกิจกรรมแนะแนวได้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนมีความจำเป็นที่ต้องจัดขึ้นให้กับนักเรียนเพราะนักเรียน

สามารถกำหนดความรู้ ความสามารถที่ได้จากกิจกรรมแนะแนวไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และการเลือกอาชีพ

จิรภา นิมปรุ (2550: 33) กล่าวว่า กิจกรรมแนะแนวหมายถึง มวลประสบการณ์ หรือเครื่องมือหลายๆ อย่าง นำมารวมกันเป็นระบบ จัดให้ผู้รับบริการแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มได้ ปฏิบัติและค้นพบศักยภาพของตนเองจนบรรลุเป้าหมายตามขอบข่ายของงานแนะแนว

ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 41) กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือให้บุคคลได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเองและสภาพแวดล้อมและสามารถ ตัดสินใจเลือกแนวทางการดำเนินชีวิตสำหรับตนเองในด้านการศึกษาด้านอาชีพ และด้านส่วนตัว

ศิริเสนห์ หอมนาม (2554: 23) สรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง กิจกรรมที่ จัดขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง สภาพแวดล้อมและสามารถป้องกัน พัฒนา หรือ แก้ปัญหาของตนเอง ได้อย่างเหมาะสมรวมทั้งดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง การจัดกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้ เข้าใจตนเองและสภาพแวดล้อม โดยมีเครื่องมือและเทคนิคหลายๆ อย่างมารวมกัน เพื่อนำไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมสติปัญญา รวมถึงการเลือกอาชีพที่ เหมาะสม สามารถพัฒนาและปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.2 ความสำคัญของชุดกิจกรรมแนะแนว

สมร ทองดี และปราณี รามสูตร (2546: 36) ได้กล่าวไว้ว่ากิจกรรมแนะแนว สามารถช่วยให้ผู้บริการสามารถพัฒนาตนเอง ป้องกันปัญหา และแก้ไขปัญหของผู้รับบริการและ ช่วยให้การแนะแนวมีกิจกรรมที่หลากหลาย และนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังมีความสำคัญต่อผู้ให้บริการ กล่าวคือ การพัฒนากิจกรรมแนะแนวที่เหมาะสม จะช่วยผู้ให้บริการแนะแนวสามารถดำเนินกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพได้มากขึ้น และการพัฒนากิจกรรมแนะแนวซึ่ง สอดคล้องกับผู้รับบริการแนะแนวได้อย่างแท้จริง ซึ่งถูกนำไปสู่การเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของ สังคมและประเทศชาติอีกด้วย

จิรภา นิมปรุ (2550) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนา สร้างเสริมป้องกันและแก้ไขปัญหให้กับกลุ่มคนทั้งวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ในขอบข่ายด้าน การศึกษา อาชีพส่วนตัวและสังคมโดยมีรูปแบบและเทคนิคที่หลากหลาย อาจเป็นกิจกรรมแนะแนว โดยตรงหรือผสมผสานในการเรียนการสอน การฝึกอบรม ประชุมสัมมนา ทั้งรายบุคคลและกลุ่ม

ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 41) สรุปถึงความสำคัญของกิจกรรมแนะแนวได้ว่าเป็นกิจกรรมที่มีรูปแบบหลากหลายที่มุ่งพัฒนา ป้องกันและแก้ไขปัญหให้กับทุกกลุ่มคนใน

ขอบข่ายด้านการศึกษา อาชีพส่วนตัวและสังคม ให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมและประเทศชาติ

จากเอกสารงานวิจัยที่ได้ศึกษาความสำคัญสรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนวสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาให้กับกลุ่มคนทั้งวัยเด็ก วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ ให้ขอบข่ายด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคมโดยมีรูปแบบหลากหลายสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น อาจเป็นกิจกรรมแนะแนวโดยตรง หรือผสมผสานในการเรียนการสอน การฝึกอบรมประชุมสัมมนา ทั้งรายบุคคลและกลุ่ม เพื่อความเหมาะสมและสอดคล้องกับผู้รับบริการแนะแนวได้อย่างแท้จริง ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นบุคลากรที่มีคุณค่าของสังคมและประเทศชาติอีกด้วย

2.3 องค์ประกอบชุดกิจกรรมแนะแนว

วลัยลักษณ์ ภัคดิพล (2533: 9) องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวมีดังนี้

1. คู่มือครู ซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีใช้เครื่องมือวัด เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การใช้แบบทดสอบ
2. โปรแกรมกิจกรรม หัวข้อเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินงาน อุปกรณ์และการประเมิน

จิรภา นิมปรุ (2550) กล่าวว่าองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย เอกสารสำคัญคือ 1) คู่มือผู้ให้บริการ ซึ่งมีคำชี้แจงจากเตรียมการของผู้ให้บริการแผนการจัดกิจกรรมต่างๆ และ 2) กิจกรรมของผู้รับบริการ ซึ่งมีใบงาน (ใบความรู้ แบบทดสอบก่อน-หลัง และสื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม

อุมาพร สงสุวรรณ (2551) ชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย

1. คู่มือผู้ให้บริการ ประกอบด้วยคำชี้แจง การเตรียมการของผู้ให้บริการและแผนการจัดกิจกรรมต่างๆ
2. คู่มือผู้รับบริการ ประกอบด้วย ใบงาน ใบความรู้ และแบบทดสอบก่อน-หลัง
3. สื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม

ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 42) สรุปถึงองค์ประกอบไว้ดังนี้ 1) คู่มือครู ซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีใช้ เช่นการสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การใช้แบบทดสอบ 2) กิจกรรม หัวข้อเรื่องซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ สื่ออุปกรณ์ ใบงาน และการประเมิน

จากเอกสารงานวิจัยที่ได้ศึกษา พอสรุปถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวได้ดังนี้ 1) คู่มือครูหรือผู้ให้บริการ ประกอบด้วยคำชี้แจง การเตรียมการ และแผนกิจกรรม 2) กิจกรรมของผู้รับบริการ เช่นใบงาน ใบความรู้ แบบทดสอบ ก่อน-หลัง และสื่ออุปกรณ์การจัด

กิจกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำชุดกิจกรรมแนะแนวขึ้นเพื่อพัฒนาให้ผู้รับบริการได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพขึ้นจากเดิม

2.4 ลักษณะของการจัดกิจกรรมแนะแนว

สมร ทองดี และปราณี รามสูตร (2541: 29-41) ได้กล่าวถึงหลักพัฒนากิจกรรมแนะแนวสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ลักษณะของสิ่งที่ต้องการพัฒนา การพัฒนากิจกรรมแนะแนวประกอบไปด้วย การพัฒนากิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษา การพัฒนากิจกรรมแนะแนวด้านอาชีพ และการพัฒนา กิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม ซึ่งผู้แนะแนวควรจัดให้ครอบคลุมทุกด้านตามความจำเป็น และความต้องการของผู้รับบริการ

2. ลักษณะของผู้รับบริการการพัฒนากิจกรรมแนะแนวจะต้องจัดให้สอดคล้องกับ กลุ่มเป้าหมาย 3 วัยได้แก่

2.1 วัยเด็ก เป็นวัยแสวงหา อยากรู้ อยากเห็น ชอบสนุก มีข้อจำกัดอยู่บ้างด้าน ลักษณะการสื่อสารควรเป็นกิจกรรมเรียนรู้ปนเล่น

2.2 วัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ต้องการการ ขอมรับความเป็นอิสระเสรี แสวงหาเอกลักษณ์และบทบาทที่เป็นช่วงเวลาของการตัดสินใจเลือก เส้นทางชีวิตด้านการศึกษาและอาชีพ มีพลังทางด้านร่างกายและความคิดและปัญญา ควรเน้น กิจกรรมแบบกลุ่ม ส่งเสริมในด้านการแสดงออก การเรียนรู้ทางการศึกษาและอาชีพและเน้น กิจกรรมให้ได้ลงมือปฏิบัติ

2.3 วัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่มีประสบการณ์ชีวิตหลายด้าน มีสถานะและบทบาททาง สังคมวุฒิภาวะทางอารมณ์แต่อาจมีปัญหาบางประการในบางช่วงของชีวิต กิจกรรมที่น่าส่งเสริม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเน้นประสบการณ์ เน้นการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ หาเหตุผลและเสนอ แนวคิด ควรเน้นกิจกรรมเพื่อพัฒนาอาชีพและคุณภาพชีวิตของผู้บริการวัยผู้ใหญ่ให้มากเป็นพิเศษ

3. ลักษณะของกิจกรรม การจัดกิจกรรมมี 2 รูปแบบ คือ กิจกรรมแนะแนว รายบุคคล และรายกลุ่ม กิจกรรมรายบุคคลได้แก่ การอบรมพัฒนาในรูปแบบโครงการพิเศษ เช่น โครงการส่งเสริมจริยธรรม การสาธิต การทดลอง การฝึกปฏิบัติ การสืบค้น ส่วนกิจกรรมแนะแนว เป็นกลุ่ม ได้แก่ กิจกรรมกลุ่มทำงาน กระบวนการกลุ่มทำงาน กระบวนการกลุ่ม กลุ่มสัมพันธ์

4. ประโยชน์ของการนำไปใช้ ซึ่งเป็นหัวใจในการจัดกิจกรรมแนะแนวโดย มุ่งเน้นให้ผู้รับบริการสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

กรมวิชาการ (2446) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมแนะแนวมีหลักการสรุปได้ดังนี้

1. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการ ความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียน
2. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาที่ต้องการสนองจุดหมายหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
3. จัดกิจกรรมเพื่อผู้เรียนทุกคน โดยครอบคลุมด้านการศึกษา การงานและอาชีพ ชีวิตและสังคม
4. จัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนมีอิสระในการคิดและตัดสินใจ
5. จัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ด้วยการปฏิบัติจนเกิดพัฒนาการเรียนรู้
6. ให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม โดยครูแนะแนวทางที่เป็นพี่เลี้ยงและประสานงาน

สรุปได้ว่า ลักษณะของการจัดกิจกรรมแนะแนว ประกอบไปด้วย

1. ลักษณะสิ่งที่ต้องการพัฒนา
2. ลักษณะของผู้รับบริการ อยู่ในช่วงวัยเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่
3. ลักษณะของกิจกรรมอยู่ในรูปแบบใด
4. ประโยชน์ในการนำไปใช้ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาได้มีประสิทธิภาพ และการจัดกิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ด้วยการปฏิบัติจนเกิดทักษะในการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนมีอิสระในการคิดและตัดสินใจด้วยตนเองโดยให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมโดยครูแนะแนวทางทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงและประสานงาน

2.5 เทคนิคในการจัดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาวิชาชีพครู

การจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อาศัยวิธีการหรือเทคนิคต่างๆมาใช้ในการจัด สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง ซึ่งทั้ง 3 วิธีนี้เหมาะสมกับนักเรียนในวัยที่ทำการทดลองคืออยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นช่วงวัยที่เรียนรู้ จดจำ และมีความสุขสนานร่วมอยู่ด้วย หากนักเรียนแสดงบทบาทสมมุติหรือสถานการณ์จำลองก็จะทำให้นักเรียนเข้าถึงเหตุการณ์นั้นจริงสามารถแก้ปัญหาหรือฝึกใช้คำพูดกับผู้อื่น ได้อย่างเหมาะสมและถูกกาลเทศะได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดและเหตุผลสนับสนุนดังนี้

2.5.1 บทบาทสมมุติ

บทบาทสมมุติเป็นวิธีการจัดกิจกรรมกลุ่มวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยมีผู้ให้ความหมายของบทบาทสมมุติไว้ดังนี้

แชฟเทล และแชฟเทล (Shafitel and Shafitel 1967: 83-84) อ้างถึงในอรุณี ชินวงศ์ 2535 ได้ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติว่า หมายถึง วิธีการที่จะเรียนรู้สภาพชีวิตในสังคมอย่างทอ้งแท้ และเป็นแนวทางที่จะช่วยให้บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

เทเลอร์ และวอลฟอร์ด (Taylor and Wolford 1974: 19) อ้างถึงใน ธีรรัตน์ ศรีสวัสดิ์ 2532 ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สวมบทบาทในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อฝึกว่าตนเองมีพฤติกรรมแบบใดจึงจะแก้ปัญหาได้ดีที่สุด และช่วยให้ผู้เรียนรู้ความต้องการที่ซ่อนเร้นอยู่ในตนเอง ได้แก่ แรงจูงใจ ความต้องการ ซึ่งมีผลต่อการทำงาน และการตัดสินใจของกลุ่ม ทำให้เกิดความเข้าใจในความสัมพันธ์ของตนเองต่อผู้อื่น ต่อสังคม เข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น

จิรภา ฉิมปรุ (2550: 34) สรุปได้ว่า บทบาทสมมติเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ โดยให้ผู้เรียนแสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็นไปตามธรรมชาติ มีการกำหนดบทบาทเฉพาะตัวให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแสดงบทบาทโดยไม่มี การซ้อมล่วงหน้ามาก่อนและถึงเอนการแสดงออกทั้งด้านความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นข้ออภิปราย

จากความหมายของบทบาทสมมติดังที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า บทบาทสมมติเป็นวิธีการในการเรียนรู้จากสภาพชีวิตจริงอย่างถ่องแท้ เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาที่ดีที่สุด และช่วยให้ผู้เรียนรู้ความต้องการที่ซ่อนเร้นอยู่ในตนเอง ได้แก่ แรงจูงใจ ความต้องการซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในความสัมพันธ์ของตนเองต่อผู้อื่น ต่อสังคม และสามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์สมมติขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนแสดงออกตามที่ควรจะเป็นไปตามธรรมชาติ เพื่อนำมาวิเคราะห์และแก้ปัญหาเพื่อปรับพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพในสภาวะต่างๆ

2.5.2 สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลองเป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ได้มีผู้ให้ความพยายามของสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

โฮลเดน (Holden, 1981: 5 อ้างถ้าใน จิรวดี จุลสำรวจ 2540: 14) กล่าวว่า สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองสถานการณ์จริง ส่วนมากจะอยู่ในรูปแบบของการแก้ปัญหา ครูทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม จะนำของจริงต่างๆมาเป็นสื่อในการกระตุ้นผู้เข้าร่วมให้ใช้ทักษะของภาษาทุกด้านในการรับข้อมูลพร้อมๆกัน ผู้เข้าร่วมสถานการณ์แต่ละคนจะได้รับบัตรแสดงขอบข่ายหน้าที่ ความรับผิดชอบ และข้อมูลจำเป็นเพิ่มเติมนอกจากนี้ ทุกคนต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างจริงจัง

ทศนา แชมมณี (2522 อ้างถึงในกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2542: 19) กล่าวว่า สถานการณ์จำลอง (Simulation) หมายถึง การจำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นี้และให้มีปฏิริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่างๆซึ่งในสถานการณ์จริงผู้เรียนอาจไม่กล้าแสดง เพราะการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับมากเกินไป

สมุน อมรวิวัฒน์ และ สมพงษ์ จิตระดับ (2537: 243) ให้ความพยายามของ สถานการณ์จำลอง (Simulation techniques) หมายถึง กระบวนการในการสร้างรูปแบบของ สถานการณ์จำลองแทนสถานการณ์จริงขึ้นเพื่อศึกษาพฤติกรรม ปฏิบัติสัมพันธ์ของมนุษย์ที่จะเกิดขึ้นในสถานการณ์

จากการศึกษาความหมายของสถานการณ์จำลองตามแนวคิดบุคคลต่างๆ สรุปได้ว่า สถานการณ์จำลองหมายถึง การจำลองเหตุการณ์หรือการเลียนแบบสถานการณ์ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมซึ่งเป็นสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนอาจไม่เพื่อศึกษาพฤติกรรมและปฏิบัติสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริงเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจากสถานการณ์นั้นๆด้วยตนเอง

2.5.3 กรณีตัวอย่าง

ได้มีผู้ให้ความหมายของกรณีตัวอย่างไว้ดังนี้

ทศนา แชมมณี (2522: 202) ให้ความหมายไว้ว่ากรณีตัวอย่างเป็นวิธีการสอนซึ่งใช้กรณีหรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง นำมาคิดแปลง และใช้กรณีตัวอย่างให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ อภิปรายร่วมกันเพื่อสร้างความเข้าใจ และฝึกฝนแนวทางแก้ปัญหา

สมุน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ (2539: 640) ให้ความหมายไว้ว่ากรณีตัวอย่าง (Cases) คือสื่อการสอนที่สร้างขึ้นบนระบบปัญหาและการใช้ข้อมูลที่น่าสนใจเพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีพัฒนาการและทักษะในเรื่องของการคิด วิเคราะห์ ตัดสินใจ การให้เหตุผล และมีแนวทางในการแก้ปัญหาได้

สมพงษ์ จิตระดับ (2530: 83) กล่าวว่า กรณีตัวอย่าง เป็นสื่อที่น่าสนใจสามารถสร้างขึ้นจากสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม ในชีวิตประจำวัน ซึ่งน่าสนใจ น่าติดตาม และยังสามารถปรับเป็นกรณีตัวอย่าง กรณีตัวอย่าง จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์ ความรู้สึก เจตคติของตนต่อผู้อื่นด้วย เสริมสร้างให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในการทำงานกลุ่ม การอภิปราย

จากที่กล่าวมา กรณีตัวอย่างเป็นสื่อการสอนที่น่าสนใจ เป็นวิธีการสอนซึ่งใช้กรณีหรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง นำมาคิดแปลง เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ อภิปราย

ร่วมกันเพื่อสร้างความเข้าใจ และฝึกฝนการแก้ไขปัญหาที่ได้อาจจะแตกต่างกัน โดยได้รู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ ความรู้สึก เจตคติของตนต่อผู้อื่น

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

2.6.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ปราณี เดชบุญ (2546: 63-73) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้และพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปรียา สุวรรณเวลา (2546:ง) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะโพนงวิทยาคม จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีคะแนนการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มยุรี วิสูตราศัย (2547:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พุดสุข บุญก่อเกื้อ (2548: 46) ศึกษาผลการใช้โปรแกรมกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับโปรแกรมกิจกรรมแนะแนวมีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัชรียา แจ่มใส (2551) ได้ศึกษา “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น” ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนากิจกรรมเคารพนับถือผู้อื่นมีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพผู้อื่น

ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 65) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าการทดลอง

ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการเอื้ออาทรมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ศิริเสนห์ หอมทาน (2554: 74) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการพัฒนาพฤติกรรม ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกับอาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ใช้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นนั้นสามารถใช้ได้ดีกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทั่วไปมิได้จำกัดเฉพาะเพศแต่ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ครอบครัวเป็นปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นของนักเรียน

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เดอกิน (Durgin, 1974: 2675-2675) ได้สำรวจโครงการแนะแนวอาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐโอไฮโอเกี่ยวกับครูแนะแนว จำนวน 884 คน พบว่า ตามความเห็นของครูแนะแนวแล้วบริการแนะแนวอาชีพเป็นบริการที่มีความสำคัญมากที่สุด ในการช่วยให้นักเรียนที่มีความสามารถเลือกอาชีพได้อย่างถูกต้อง และบางแห่งยอมรับว่าโครงการแนะแนวในโรงเรียนของตนยังจัดบริการแนะแนวไม่เพียงพอ ยังต้องปรับปรุงโดยเร่งด่วน เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน

แมคโคแมน (Mecolmam, 1975: 109-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดการสอนและกิจกรรมกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนร่วมกับกิจกรรมกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษามากกว่านักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนเพียงอย่างเดียว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่านักเรียนที่ใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ที่ระดับ .01

ยองด์ ทอดด์ และเบอร์ตัน (Youngue, Toddy: & Burton, 1981: 369-373) ได้ศึกษาผลของวิธีการสอนอาชีพในชั้นเรียน กับการสอนจากประสบการณ์จริงต่อคุณภาพทางอาชีพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในรัฐเวอร์จิเนียตอนใต้ จำนวน 46 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากัน กลุ่มทดลองจะออกไปเยี่ยมชมสถานที่ประกอบการอาชีพและบุคคลที่ประกอบอาชีพต่างๆ และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจะช่วยให้คุณภาพทางอาชีพของนักเรียนเพิ่มได้มากกว่าวิธีการสอนในชั้นเรียน

จากการวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นนวัตกรรมการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และตระหนักรู้ด้วยตนเอง เป็นเครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้พัฒนาบุคคลให้อยู่ร่วมกันในครอบครัว ชุมชนและสังคมได้อย่างสงบสุข

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม โดยมีการทำแบบทดสอบและหลังการทดลองมีวิธีการดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 90 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยทำเลือกแบบเจาะจงจำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1.1 แบบวัดจิตสุจริต

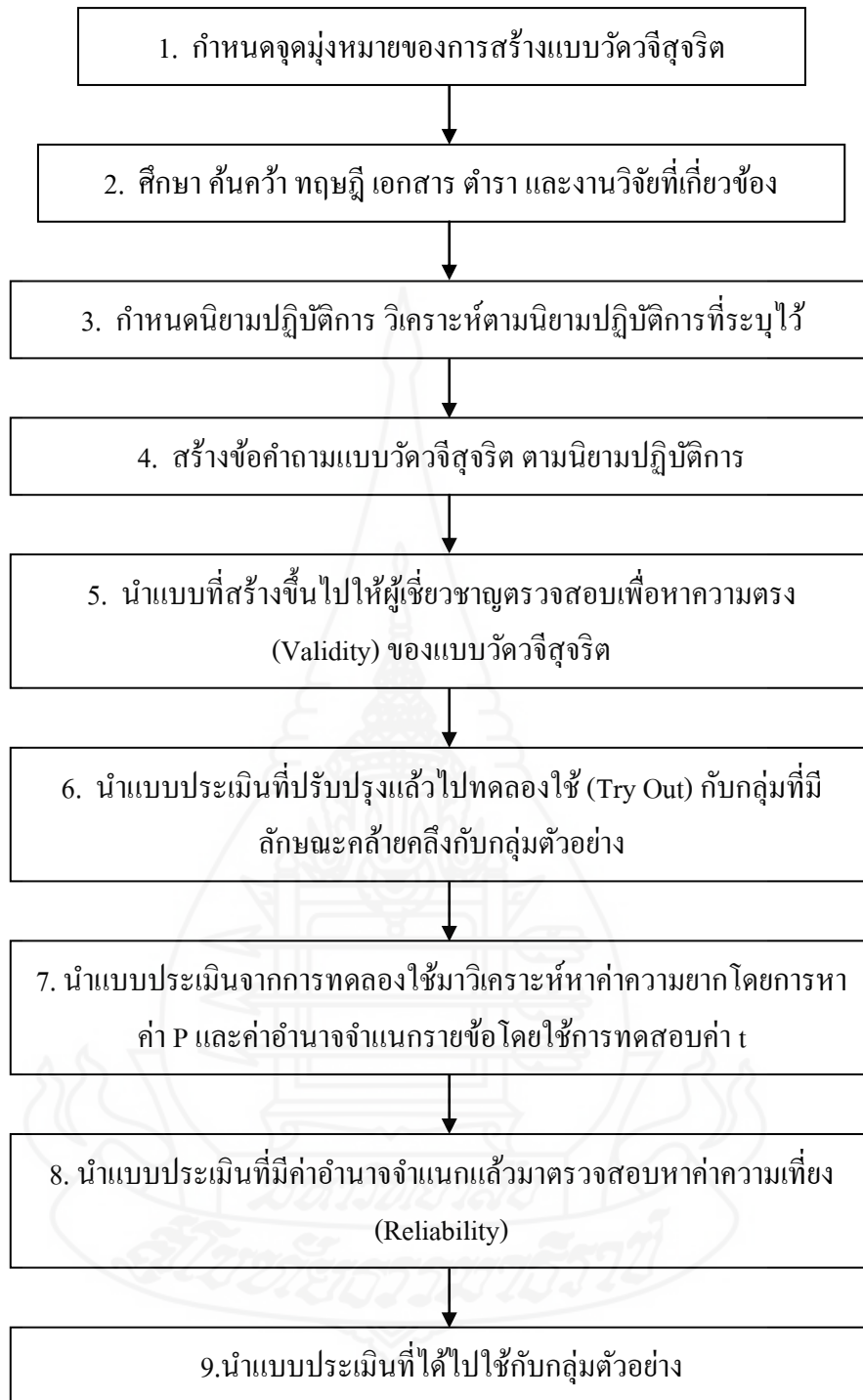
2.1.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริต

2.1.3 ชุดการให้ข้อสนเทศ

2.2 วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือวิจัยและลักษณะเครื่องมือ

2.2.1 แบบวัดจิตสุจริต

ผู้วิจัยได้สร้างแบบแบบวัดจิตสุจริตของนักเรียนซึ่งมีรูปแบบการสร้าง ดังนี้

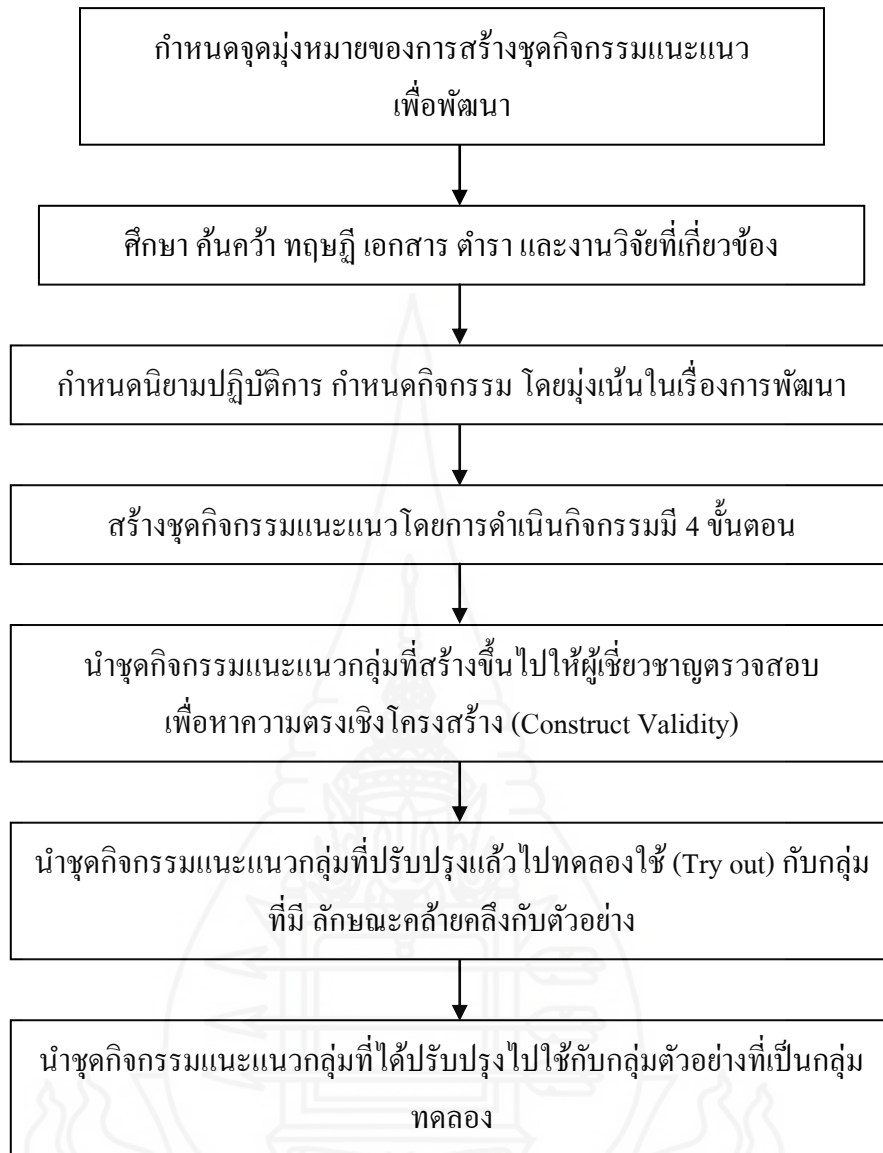
ภาพที่ 3.1 การสร้างแบบวัดจิตสุจริต

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดจิตสุจริต

จิตสุจริต

ระบุไว้

- 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตสุจริต
- 2) ศึกษา ค้นคว้า ทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ วิเคราะห์พฤติกรรมย่อยตามนิยามปฏิบัติการที่ระบุไว้
- 4) ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตสุจริต จำนวน 24 ข้อ ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ วัดอุปประสงค์การวิจัยและให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556
- 5) ผู้วิจัยนำแบบวัดไปหาค่าความตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ด้วยวิธีการ IOC (Item Objective Congruency) โดยนำแบบวัดจิตสุจริต ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่านพิจารณาข้อความในแบบวัดที่สร้างขึ้น ว่าสามารถวัดตรงตามวัตถุประสงค์และนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษารั้งนี้หรือไม่แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิโดยได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ได้เท่ากับ 0.82 อยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00
- 6) ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนแล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าจำแนกรายข้อ ด้วยการวิเคราะห์การแจกแจงของ (t – distribution) เทคนิค 50 % กลุ่มสูง – ต่ำ ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.3 ถึง 0.8
- 7) การหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยนำแบบวัดจิตสุจริตที่ได้ค่าความเที่ยง โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.95
- 8) นำแบบวัดจิตสุจริตที่หาค่าจำแนกและค่าความเที่ยงตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วจำนวน 24 ข้อ ไปใช้ในการวิจัย

ภาพที่ 3.2 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒनावิจูจริต

ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ

- 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒनावิจูจริต
- 2) การศึกษา ค้นคว้า เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒनावิจูจริต
- 3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ กำหนดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นในเรื่องการพัฒนา

วิจูจริต

4) สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสูจริต โดยการดำเนินกิจกรรมมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ ขั้นอภิปราย ขั้นสรุปและนำไปใช้

5) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มที่สร้างขึ้น ไปหาความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ด้วยวิธีการ IOC โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยาม ปฏิบัติการ จุดประสงค์ เนื้อหา และขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 4 ขั้นตอนได้ค่า IOC 0.75 ถึง 1.00 (ดังภาคผนวก ค.)

6) ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาจิตสูจริตให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะ ของผู้เชี่ยวชาญ

7) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาจิตสูจริตที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคลจำนวน 30 คน ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านความชัดเจนของกิจกรรม การดำเนินกิจกรรมอุปกรณ์ และเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

8) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาจิตสูจริต ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง 10 กิจกรรมมีทั้งหมด 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาทีซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.1 รายละเอียดชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ชื่อกิจกรรม	แนวคิดหลัก
1. การปฐมนิเทศ กิจกรรมไครเอ่ย	- สร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. กิจกรรม โอภาปราศรัย	- สร้างความร่วมมือระหว่างสมาชิก
3. กิจกรรม วาจาสร้างสรรค์	- คำพูดด้านบวกกับตนเองและการรับฟัง คำพูดที่ดีจากคนอื่น
4. กิจกรรม ล่วงเกินใครให้ขอโทษ	- การแสดงออกที่เหมาะสมถูกกาลเทศะ
5. กิจกรรม คำพูดคำจา...ที่มาจากกำลังใจ	- การแสดงความช่วยเหลือทางวาจา
6. กิจกรรม กำลังใจฉันให้เธอ	- คำพูดที่ทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์สบายใจ
7. กิจกรรม ฉันมีเรื่องดีๆ มาเล่า	- เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ ผู้อื่น
8. กิจกรรม วาจาสวยด้วยใจ	- เป็นการทักทายและสร้างสัมพันธภาพ

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	แนวคิดหลัก
9. กิจกรรม การกล่าวคำชมเชยเมื่อเพื่อประสบ ความสำเร็จ	- การกล่าวชมเชยที่เหมาะสมและจริงใจ
10. ปัจฉิมนิเทศ	- เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

แผนกิจกรรมทุกแผนของชุดกิจกรรมแนะแนว และชุดกิจกรรมแนะแนว โดยกิจกรรมปกติ จะใช้ชื่อแผนเหมือนกันทั้ง 10 แผน เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตนในวิถีสุจริต การให้ความช่วยเหลือ การร่วมกิจกรรมกับเพื่อนมีส่วนประกอบของแผนกิจกรรมที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเท่านั้น

3. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบการทดลองดังนี้

ตารางที่ 3.2 รูปแบบการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
กลุ่มทดลอง	TE1	X1	TE2
กลุ่มควบคุม	TC1	X2	TC2

ความหมายของสัญลักษณ์

TE1 แทน การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
กลุ่มเพื่อพัฒनावิถีสุจริต

TC1 แทน การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อสนเทศ

TE2 แทน การทดสอบหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
เพื่อพัฒनावิถีสุจริต

TC2 แทน การทดสอบหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อสนเทศ

- X1 แทน การจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์
 X2 แทน การจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ

4. วิธีการเก็บและรวบรวม

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ขั้นเตรียมการทดลอง

- 4.1.1 ขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษาที่จะทำการทดลอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดสถานที่ เวลา กลุ่มควบคุมและทดลองในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
 4.1.2 พบปะพูดคุยเพื่อนัดหมายวันเวลา กับครูและนักเรียนที่ทำการทดลอง

5. ขั้นตอนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

- 5.1 ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดวิสัยทัศน์บันทึกผลเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)
 5.2 กลุ่มทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 10 กิจกรรม ดำเนินกิจกรรมโดยมุ่งนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ ซึ่งกันและกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
 5.3 กลุ่มควบคุม ครูแนะแนวประจำโรงเรียนใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ โดยเน้นการให้ข้อมูลและใบงานนักเรียนทำ
 5.4 ผู้วิจัยทำการทดสอบภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบวัดซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกันกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) แล้วจึงตรวจและบันทึกคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)
 5.5 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดก่อนและหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตั้งสมมติฐาน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของคะแนน นักเรียนกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2 เปรียบเทียบวจิสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ t-test Dependent

6.3 เปรียบเทียบวจิสูจริต ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ t-test Independent

6.4 เปรียบเทียบวจิสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนวระยะติดตามผล สถิติ t-test Dependent

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 สถิติพื้นฐานใช้วิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.1.1 คะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

7.1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตรนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

S.D.	แทน	ความแปรปรวนในกลุ่มตัวอย่าง
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

7.2 สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

7.2.1 หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดพฤติกรรม ของนักเรียนโดยใช้การหาค่า P และค่า R เทคนิค 50% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้สูตรดังนี้ (ศิริวรรณ อินทรวัดนา 2553: 57)

ค่าอำนาจจำแนก

$$R = (H - L) / (N_H \text{ หรือ } N_L)$$

H = จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง

L = จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

N_H = จำนวนคนในกลุ่มสูง

N_L = จำนวนคนในกลุ่มต่ำ

7.2.2 หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบแบบวัดจิตสุจริตของนักเรียน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคโดยใช้สูตรดังนี้ (โกศล มีคุณ 2545: 297)

$$a = \frac{N}{N-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

a แทน ค่าความเที่ยงของแบบประเมินทั้งฉบับ

N แทน จำนวนข้อของแบบประเมินทั้งฉบับ

S_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบประเมินทั้งฉบับ

7.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบวิเคราะห์ที่เอกสารที่ใช้ศึกษาความต้องการโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คำนวณค่าตามสูตร (พงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543: 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ได้ค่า 1.00 ทุกข้อ และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับรายละเอียดของคำถามให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย (ภาคผนวก ง)

7.3 สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

7.3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความแตกต่าง วิจัยสุจริต ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้สถิติที่แบบไม่อิสระ (*t-test Dependent*) โดยใช้สูตรดังนี้ (โกศล มีคุณ 2545: 319)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n-1$$

t แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่ ยกกำลังสอง

$(\sum D^2)$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่ทั้งหมด
ยกกำลังสอง

n แทน จำนวนคู่ของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

7.3.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความแตกต่าง ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ใช้ชุดกิจกรรม
แนะแนวกับกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะหลังการทดลองโดยใช้สถิติแบบอิสระ (*t-test Independent*)
โดยใช้สูตรดังนี้ (โกศล มีคุณ 2545: 328)

$$t = \frac{X_1 - X_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

t แทน ความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่ม

\bar{X}_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

S^2_1 แทน ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มทดลอง

S^2_2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มควบคุม

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง

ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.1 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
- 1.2 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวและที่ได้รับข้อเสนอแนะ
- 1.3 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
**	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูลนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลมาจากการทดลอง โดยมีเป้าหมายสำคัญที่จะตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อ และเนื่องจากจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มด้วยวิธี

สุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จึงสามารถเลือกสถิติวิเคราะห์ที่เหมาะสม คือใช้การทดสอบค่าที่แบบอิสระ (t-test Independent) ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาวิสัยทัศน์ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาวิสัยทัศน์

กลุ่มทดลอง	N	X	S.D.	df	t
ก่อนการทดลอง	30	75.66	8.50	29	4.350**
หลังการทดลอง	30	85.33	13.06		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาวิสัยทัศน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2 เปรียบเทียบการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์และกลุ่มควบคุมภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาวิสัยทัศน์กลุ่มควบคุมภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ

กลุ่มตัวอย่าง	N	X	S.D.	df	t
นักเรียนกลุ่มทดลอง	30	85.33	13.06	29	1.670**
นักเรียนกลุ่มควบคุม	30	82.60	12.85		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

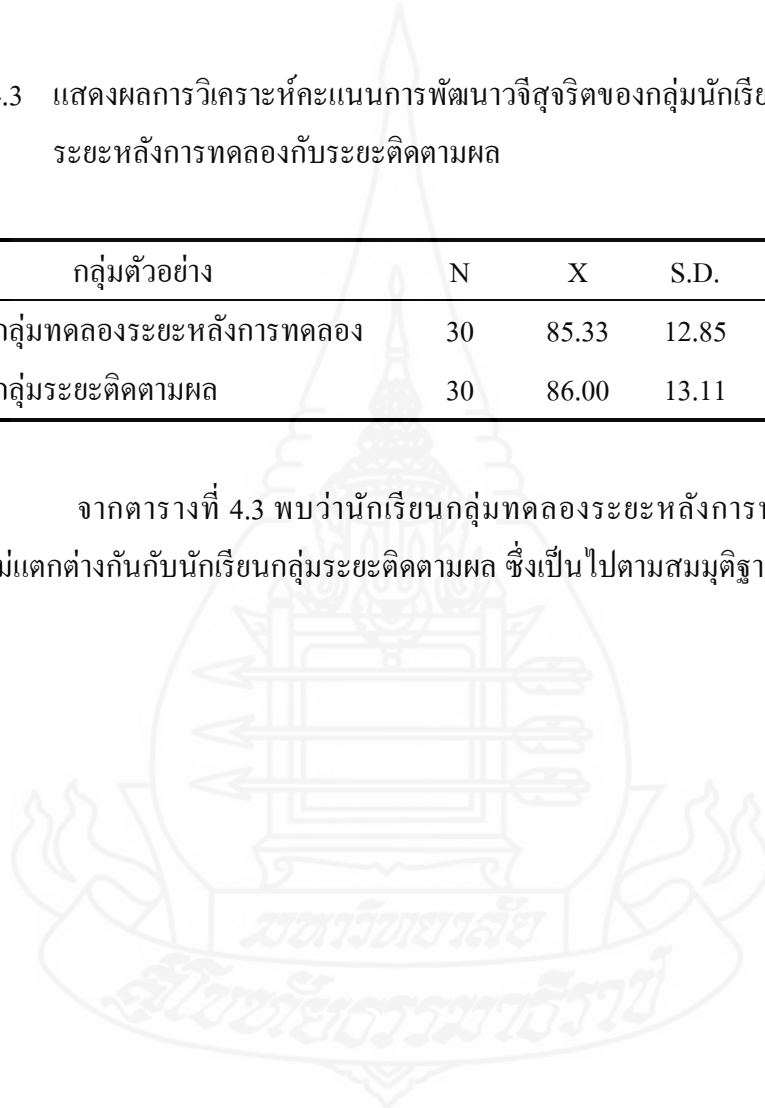
จากตารางที่ 4.2 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว มีการพัฒนาวิสัยทัศน์มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.3 เปรียบเทียบการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล คงรายละเอียดที่แสดงในตาราง 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนการพัฒนาวิสัยทัศน์ของกลุ่มนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

กลุ่มตัวอย่าง	N	X	S.D.	df	t
นักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลอง	30	85.33	12.85	29	1.250
นักเรียนกลุ่มระยะติดตามผล	30	86.00	13.11		

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ไม่แตกต่างกันกับนักเรียนกลุ่มระยะติดตามผล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล” สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียน กลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

1.1.2 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังจากฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว

1.1.3 เปรียบเทียบการพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองและการติดตามผล

1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 30 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล ปีการศึกษา 2556 ซึ่งผู้วิจัยทำการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม 30 คน

1.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- 1) แบบวัดจิตสุจริต
- 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริต
- 3) ข้อเสนอแนะ

1.2.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ขึ้นเตรียมการทดลอง

(1) ขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษาที่จะทำการทดลอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดสถานที่ เวลา กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

(2) พบปะพูดคุยเพื่อนัดหมายวันเวลาดำเนินการทดลองและนักเรียนที่จะทำการทดลอง

2) ขั้นตอนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

3) ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

(1) ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดสุจริต บันทึกผลเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

(2) กลุ่มทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 10 กิจกรรม ดำเนินกิจกรรมโดยมุ่งนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ ซึ่งกันและกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

(3) กลุ่มควบคุม ครูแนะแนวประจำโรงเรียนให้ข้อสนเทศ โดยเน้นการให้ข้อมูลและใบงานนักเรียนทำ

(4) ผู้วิจัยทำการทดสอบภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบวัดซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกันกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) แล้วจึงตรวจและบันทึกคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

(5) นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดก่อนและหลังการทดลองของสองกลุ่มมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตั้งสมมติฐาน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.3.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1.3.2 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สถิติ t-test Dependent

1.3.3 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการให้ข้อสนเทศโดยใช้สถิติ t-test Independent

1.3.4 เปรียบเทียบกลุ่มทดลองหลังและระยะติดตามผล t-test Dependent

1.4 ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1.4.1 นักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตมากกว่าก่อนการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.4.2 นักเรียนกลุ่มควบคุมควบคุมภายหลังการทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาจิตสูจริตมากกว่ากลุ่มหลังการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.4.3 นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพัฒนาจิตสูจริตระยะติดตามผล ไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

2. อภิปรายผล

2.1 จากการศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เทศบาล 3 วัดชัยมงคล ผลของการทดลองพบว่า การพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาจิตสูจริตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมแนะแนวสามารถนำมาพัฒนาจิตสูจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยเทคนิคต่างๆ ได้แก่ เกมส์ สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง โดยแต่ละครั้งผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคต่างๆกันให้เหมาะสม โดยมีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และการคิด ซึ่งเกิดจากการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ร่วมกันในกลุ่ม ทำให้นักเรียนนั้นได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการพูดซึ่งส่งผลให้การพูดของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553: 65) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต ลออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการเอื้ออาทรมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ศิริเสนห์ หอมาน (2554: 71) ทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพบว่า นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมมีการพัฒนาจิตสูจริตมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่ม การรายงานเป็นรายบุคคล กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหา โดยใช้อุปกรณ์ต่างๆ เป็นสื่อในการทำกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการใช้รูปภาพประกอบเป็นส่วนในการเสริมสร้าง

พัฒนาปรับปรุงการพัฒนาจิตของนักเรียน ส่วนในข้อเสนอนั้นเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนรู้ โดยใช้ใบความรู้เป็นสื่อประกอบการทำกิจกรรมซึ่งเป็นจุดอ่อนในการทำกิจกรรมเพราะกิจกรรม ส่วนใหญ่ นักเรียนต้องศึกษาด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ช้ากว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวซึ่ง สอดคล้องกับ วัชรียา แจ่มใส (2551: 87) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพ นับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมแนะ แนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น มีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนวัยรุ่น ตอนต้นที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น และ พัชราภรณ์ รัชชว (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนา ความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพั้ง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความรับผิดชอบใน การเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.3 นักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา จิตสุจริต ไม่แตกต่างจากกลุ่มหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับ สุมณฑา สวนผลรัตน์ (2550: 63-64) ได้ใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะ แนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม 5 ด้าน (ด้านความมีวินัย ด้านความรับผิดชอบ ด้าน ความสามัคคี ด้านความเสียสละ และด้านความซื่อสัตย์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า หลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมนักเรียนมีคุณธรรมและ จริยธรรมทั้ง 5 ด้านสูงขึ้น และสุคนธ์ มูลประภัศ (2548:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรม แนะแนวที่มีต่อเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน เทพศิรินทร์ นนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลองระยะ ติดตามผลมีเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริม การพัฒนาจิตสุจริต มีส่วนช่วยเสริมสร้างและพัฒนาจิตสุจริตสูงขึ้นหลังจากการใช้กิจกรรมแนะ แนว

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล สามารถนำไปใช้เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีการพูดหรือวจีสุจริตที่ดีขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนดังนี้

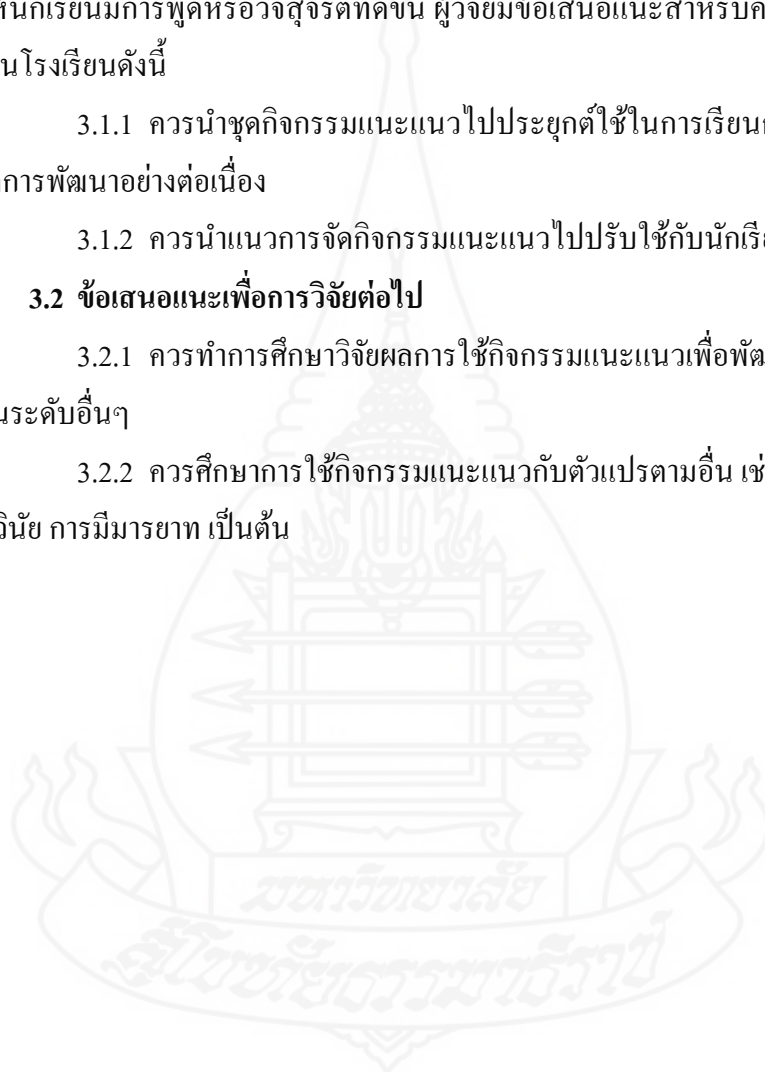
3.1.1 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนกับนักเรียน เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3.1.2 ควรนำแนวการจัดกิจกรรมแนะแนวไปปรับใช้กับนักเรียนในทุกระดับชั้น

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

3.2.1 ควรทำการศึกษาวิจัยผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตให้กับนักเรียนในระดับอื่นๆ

3.2.2 ควรศึกษาการใช้กิจกรรมแนะแนวกับตัวแปรตามอื่น เช่น พัฒนาด้านความ มีระเบียบวินัย การมีมารยาท เป็นต้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ (2545) *คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว* กรุงเทพมหานคร องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- แก้ว ชิตตะขบ (2547) *รวมวิชาธรรมศึกษา ชั้นตรี* กรุงเทพมหานคร กองพุทธศาสนศึกษา สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
- จิรภา ฉิมปรุ (2550) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาจิตพิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- จรีพรรณ พูลศรี (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ฉัตรวรรณ ตันนะรัต (2519) *หลักทวาทกรรม* กรุงเทพมหานคร มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2525) *พูดได้ พูดเป็น* กรุงเทพมหานคร บริษัทการพิมพ์
- ทัศนา แจมมณี และคณะ (2522) *กลุ่มสัมพันธ์ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1* กรุงเทพมหานคร บุรพาศิลป์การพิมพ์ อ้างถึงในศึกษาธิการ, กระทรวง วิชาการคู่มือการจัดการกิจกรรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพทางการเรียน กรุงเทพมหานคร
- ธัชกร กิรดิเสถียร (2550) “ศึกษาการใช้วาจาเพื่อการสร้างสรรค์ในพระพุทธศาสนาเถรวาท” วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
- ประยุทธ์ ปยุตโต (2539) *พระธรรมปิฎก การสื่อสารเพื่อเข้าถึงสังคม* กรุงเทพมหานคร ธรรมสภา
- ปิ่น มุกข์กันต์ (2514) *แนวสอบธรรมะตามหลักสูตรนักธรรมตรี* กรุงเทพมหานคร มหามกุฏราชวิทยาลัย
- ปรียา สุวรรณเวลา (2546) “ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะโหนองพิทยาคมจังหวัดสงขลา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

- ปราณี เชนบุญ (2546) “ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พระมหาไพรัช โชติรัตน (เชื้อแก้ว) (2548) มโนทัศน์เรื่องวาจาในพระพุทธศาสนา: ศึกษาเชิงวิเคราะห์” วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธศาสนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- มยุรี วิสูตราศัย (2547) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
- มลิวรรณ นิรมลพิศาล (2539) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน (วัฒนาลัย)” ปริญญาบัตรการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- วิจิตร อวาทกุล (2528) *เทคนิคมนุษย์สัมพันธ์* กรุงเทพมหานคร ม.ป.ท.
- วัชรียา แจ่มใส (2522) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ศิริวรรณ อินทรวัดนา (2553) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตลอออุทิศ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมร ทองดี และปราณี रामสูตร (2545) แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว ในประมวลสาระชุดวิชา การพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว หน่วยที่ 9 หน้า 11 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมเด็จพระญาณสังวร (สุวฑฒนมหาเถระ) (2541) *สัมมาทิฐิ* กรุงเทพมหานคร มหามกุฏราชวิทยาลัย
- สุมน อมรวิวัฒน์ (2546) *วิธีการเรียนรู้: คุณลักษณะที่คาดหวังในช่วงวัย* กรุงเทพมหานคร สำนักพัฒนาการเรียนรู้และมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ
- เสาวนิต ยมาภัน (2526) *การสื่อสารของมนุษย์* กรุงเทพมหานคร ม.ป.ท.

- เสนาะ ผดุงฉัตร (2540) *วาทศาสตร์ ศิลปะเพื่อการพูด* กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย
- อุมาพร สงสุวรรณ (2535) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา” วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อังคณา เมตุลา (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการรู้จักและเห็นคุณค่า
ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสหราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัด
นครพนม” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว
สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อรณีฎา โยชะกา (2551) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคม
ของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แผนกวิชาการแนะแนว สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- Durgin, Rodney Wayne. (1974). “A Model of Managing Career Guidance Programs in
Secondary of Ohio.” *Dissertation Abstracts International*. 35: 267-A.
- Kottman, Terry, Ashby, Jeffrey S. & Degraf Doral. (2001). *Adventures in Guidance How to
Integrate Fun Into Your Guidance Program*. Alexandria: Library of Congress
Gataloging.
- Mccolmaman, James Westley. (1975). “Relationship between the Use of Learning Activity
Packages, Group Activity and the Preferences of student toward the Social study
Course”. *Dissertation Abstracts International*. 36,1: 109-A.
- YounGue, Today Burton (1988). “the Effect of Didactic Classroom Instruction Versus Field
Exposure on career Maturity”. *Journal of Vacation Behavior*. 19: 369-378.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

ภาคผนวก ข
แบบวัดวิจิตร

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนในการทำแบบสอบถาม ซึ่งจะนำไปใช้สำหรับการวิจัยมีจำนวน 25 ข้อ แต่ละข้อเป็นข้อความเกี่ยวกับจิตศรัทธาให้นักเรียนตั้งใจทำแบบวัดโดยอ่านและพิจารณาข้อความแล้วตอบให้ตรงตามการกระทำ ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด สิ่งที่นักเรียนตอบนั้นจะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูกแต่อย่างใด และในการทำแบบวัดนี้ไม่จำกัดเวลาในการทำ ผู้วิจัยขอรับประกันว่าผลการตอบของนักเรียนจะไม่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนหรือโรงเรียน

ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

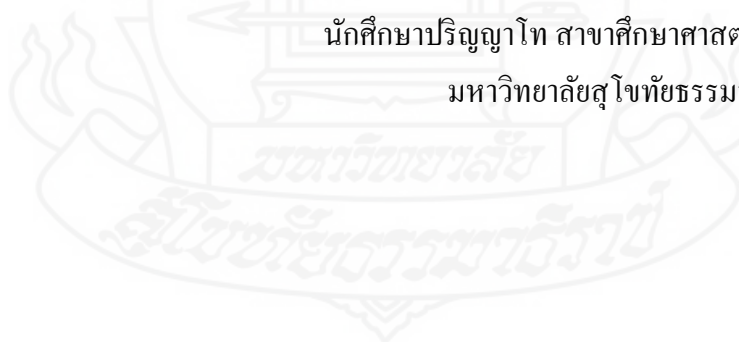
ข้อความ	จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	ปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง เลย
1. ข้าพเจ้ามักพูดด้วยถ้อยคำที่เป็นจริงเสมอ					

ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

นางสาวนพมาศ คงมีสุข

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาศึกษาศาสตร์ แขนงแนะแนว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

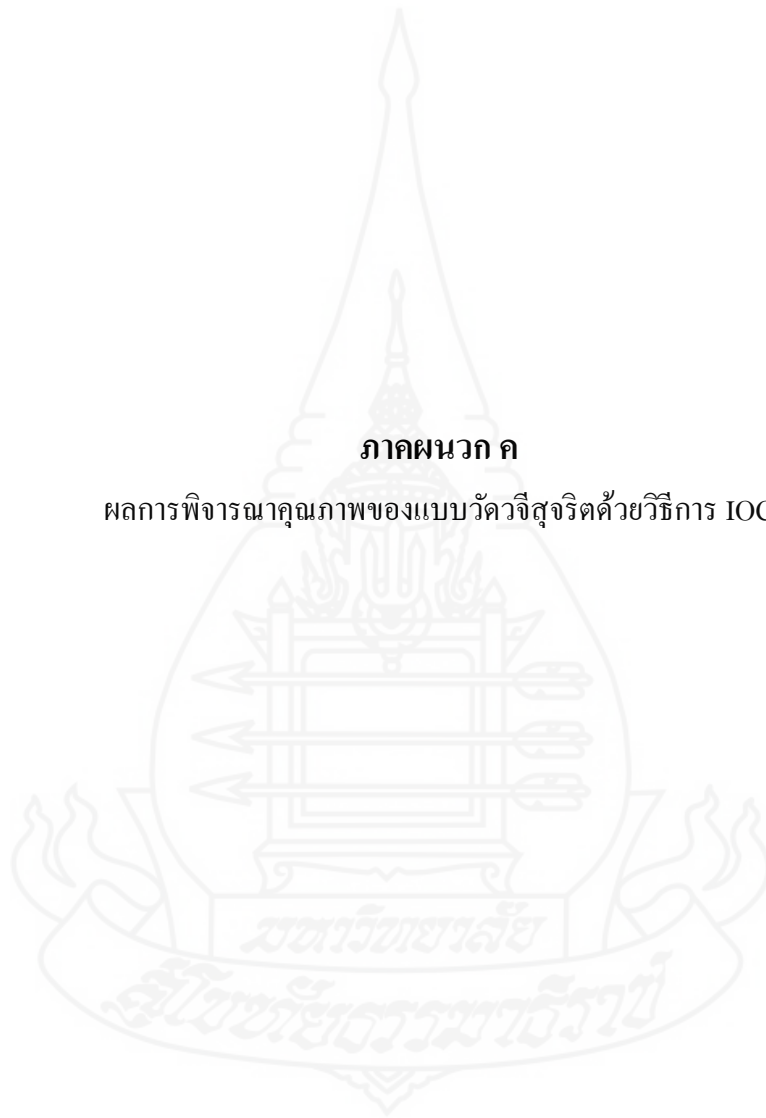

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
<p>1. พุดจริง</p> <p>1. เมื่อกลับบ้านข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวที่เป็นจริงให้พ่อแม่ฟังเสมอ</p> <p>2. เมื่อเกิดการทะเลาะกับเพื่อน ข้าพเจ้าจะพุดแต่เรื่องจริงกับครูเท่านั้น</p> <p>3. เมื่อลืมนั่งการบ้านข้าพเจ้าจะ โทษครกว่าอยู่บ้าน</p> <p>4. ข้าพเจ้าโทษผู้อื่นเสมอเมื่อผลงานกลุ่มออกมาไม่ดี</p> <p>5. ข้าพเจ้ามักพุดเรื่อง โทษครเพื่อให้เพื่อนสนใจ</p> <p>2. พุดไม่ล่อเลียด</p> <p>1. ข้าพเจ้าแนะแนวทางที่เป็นผลดีให้กับผู้อื่นเสมอ</p> <p>2. ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการพุดที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจ</p> <p>3. ข้าพเจ้าปลอบโยนเพื่อนเมื่อมีความทุกข์</p> <p>4. ข้าพเจ้ากล่าวขอโทษผู้อื่นที่ทำงานกลุ่มล่าช้า</p> <p>5. ข้าพเจ้าไม่ให้อภัยเพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิด</p> <p>6. ข้าพเจ้ามักพุดดูถูกเหยียดหยามเวลาที่เพื่อนทำผิด</p>					

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
<p>3. พูดคำสุภาพ</p> <p>1. ข้าพเจ้าพูดกับเพื่อนด้วยถ้อยคำสุภาพ</p> <p>2. ข้าพเจ้าพูดคุยกับครูด้วยถ้อยคำสุภาพ</p> <p>3. ข้าพเจ้าพูดให้เพื่อนมีความสามัคคีกัน</p> <p>4. ข้าพเจ้าขอบคุณเพื่อนทุกครั้งที่ทำอะไรให้</p> <p>5. เมื่อทะเลาะกับเพื่อนข้าพเจ้าจะพูดคำหยาบ</p> <p>6. ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวเพื่อนเวลาที่เพื่อนล้อเลียน</p> <p>7. ข้าพเจ้าจะแสดงอาการเฉยชาเวลาที่เพื่อนช่วย</p>					
<p>4. พูดพอประมาณ</p> <p>1. ข้าพเจ้ามักพูดสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น</p> <p>2. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนมากกว่าคุยในห้อง</p> <p>3. ข้าพเจ้าจะแสดงความคิดเห็นเวลาที่ครูถามเท่านั้น</p> <p>4. ข้าพเจ้ามักโดนเพื่อนว่าเป็นคนพูดมาก</p> <p>5. ข้าพเจ้ามักโดนครูตำหนิเรื่องพูดไร้สาระ</p> <p>6. ข้าพเจ้ามักทำงานเสร็จหลังเพื่อนเพราะติดคุย</p>					

ภาคผนวก ค

ผลการพิจารณาคูณภาพของแบบวัดวจีสุจริตด้วยวิธีการ IOC

ผลการพิจารณาคุณภาพของแบบวัดวจีสุจริต ด้วยวิธีการ IOC

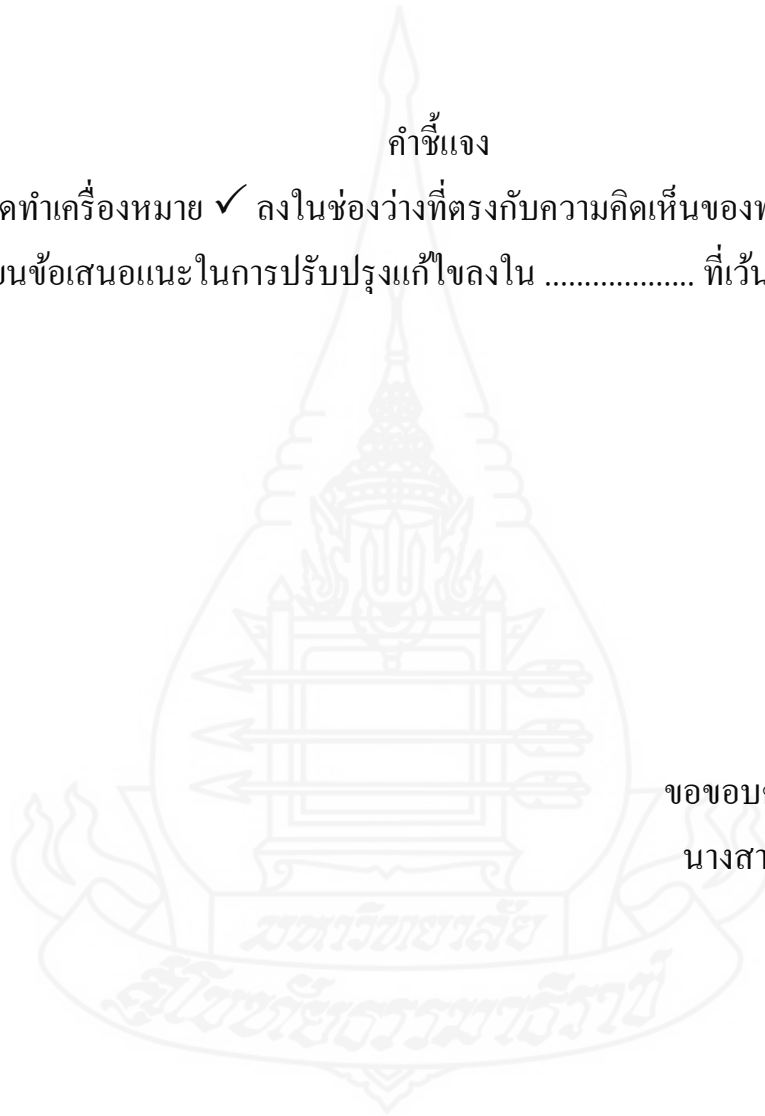
แบบวัดวจีสุจริต	ผู้ทรงคุณวุฒิ				ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	
1	+1	+1	+1	+1	1
2	+1	+1	0	+1	0.75
3	+1	+1	+1	+1	1
4	+1	+1	+1	+1	1
5	0	+1	0	+1	0.50
6	+1	+1	+1	+1	1
7	0	+1	0	+1	0.50
8	+1	+1	0	+1	0.75
9	+1	+1	0	+1	0.75
10	+1	+1	+1	+1	1
11	+1	+1	+1	+1	1
12	+1	+1	+1	+1	1
13	0	+1	+1	+1	0.75
14	0	+1	+1	+1	0.75
15	+1	+1	+1	+1	1
16	+1	+1	+1	+1	1
17	+1	+1	+1	+1	1
18	+1	+1	+1	+1	1
19	+1	+1	+1	+1	1
20	+1	+1	+1	+1	1
21	+1	+1	+1	+1	1
22	+1	+1	+1	+1	1
23	+1	+1	+1	+1	1
24	+1	+1	+1	+1	1
IOC					0.82

แบบประเมินเพื่อตรวจสอบแบบ วจีสุจริต

สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พร้อมทั้ง
กรุณาเขียนข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขลงใน ที่เว้นไว้ให้ในแต่ละข้อ

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้
นางสาวนพมาศ คงมีสุข

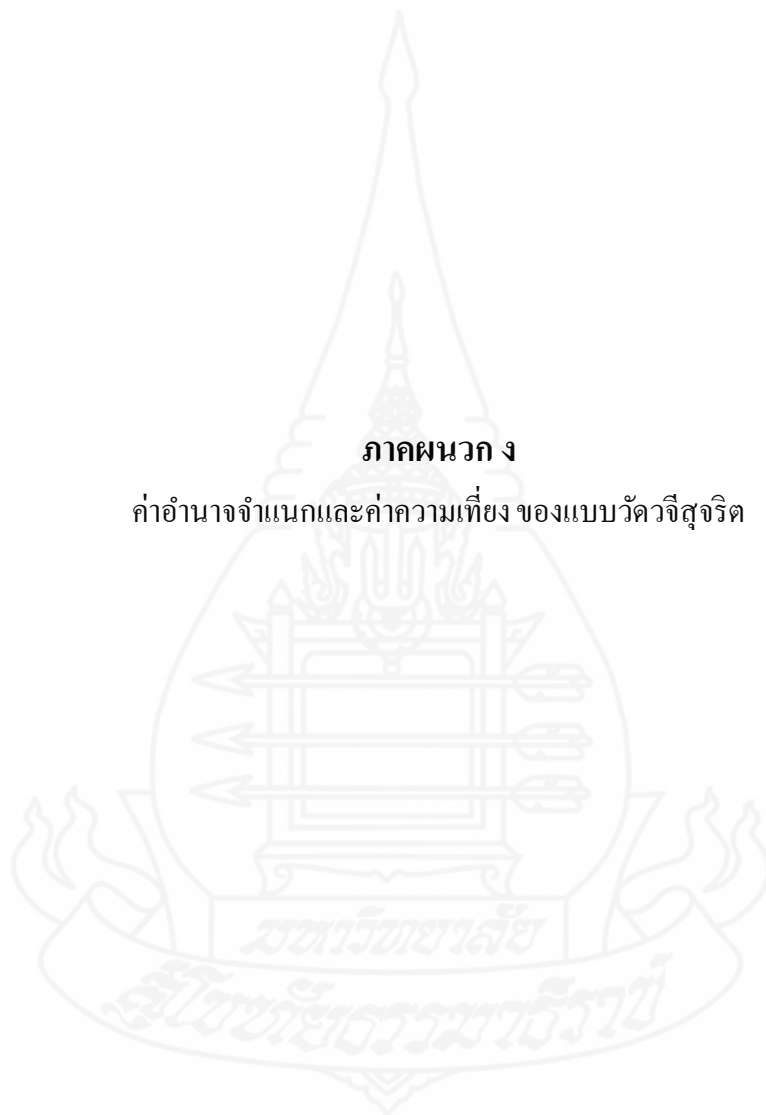
แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อความ	ระดับความเห็น			ข้อเสนอแนะ เพื่อการปรับปรุงแก้ไข
	+1	0	-1	
1. เมื่อกลับบ้านข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวที่เป็นจริงให้ พ่อแม่ฟังเสมอ			
2. เมื่อเกิดการทะเลาะกับเพื่อนข้าพเจ้าจะ พุดแต่ เรื่องจริงกับครูเท่านั้น			
3. เมื่อลืมส่งการบ้านข้าพเจ้าจะ โทษครู ว่าอยู่ บ้าน			
4. ข้าพเจ้าโทษผู้อื่นเสมอเมื่อผลงานกลุ่มออกมา ไม่ดี			
5. ข้าพเจ้ามักพูดเรื่อง โทษเพื่อน เพื่อให้เพื่อนสนใจ			
6. ข้าพเจ้าแนะนำแนวทางที่เป็นผลดีให้กับผู้อื่น เสมอ			
7. ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการพูดที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจ			
8. ข้าพเจ้าปลอบ โยนเพื่อนเมื่อมีความทุกข์			
9. ข้าพเจ้ากล่าวขอโทษผู้อื่นที่ทำงานกลุ่มล่าช้า			
10. ข้าพเจ้าไม่ให้อภัยเพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิด			
11. ข้าพเจ้ามักพูดถูกเหยียดหยามเวลาที่เพื่อน ทำผิด			

ข้อคำถาม	ระดับความเห็น			ข้อเสนอแนะ เพื่อการปรับปรุงแก้ไข
	+1	0	-1	
12. ข้าพเจ้าพูดกับเพื่อนด้วยถ้อยคำสุภาพ			
13. ข้าพเจ้าพูดคุยกับครูด้วยถ้อยคำสุภาพ			
14. ข้าพเจ้าพูดให้เพื่อนมีความสามัคคีกันในห้องเรียน			
15. ข้าพเจ้าชอบคุณเพื่อนทุกครั้งที่ทำอะไรให้			
16. เมื่อทะเลาะกับเพื่อนข้าพเจ้าจะพูดคำหยาบ			
18. ข้าพเจ้าจะแสดงอาการเฉยชาเวลาที่เพื่อนช่วย			
19. ข้าพเจ้ามักพูดสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น			
20. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนมากกว่าคุยในห้อง			
21. ข้าพเจ้าจะแสดงความคิดเห็นเวลาครูถามเท่านั้น			
22. ข้าพเจ้ามักโดนเพื่อนว่าเป็นคนพูดมาก			
23. ข้าพเจ้ามักโดนครูตำหนิเรื่องพูดไร้สาระ			
24. ข้าพเจ้ามักทำงานเสร็จหลังเพื่อนเพราะติดคุย			

ภาคผนวก ง

คำอธิบายจำแนกและค่าความเที่ยง ของแบบวัดวจีสูจริต

ตาราง ค่าแสดงความยากง่าย (P) และค่าจำแนก (r)

ข้อที่	P	R	ระดับคุณภาพของข้อสอบ		สรุป
			ความยากง่าย(P)	อำนาจจำแนก(r)	
1	0.44	0.3	ง่ายพอเหมาะ	ดีพอสมควร	ใช้ได้
2	0.44	0.76	ง่ายพอเหมาะ	ดีมาก	ใช้ได้
3	0.78	0.47	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
4	0.79	0.31	ค่อนข้างง่าย	ดีพอสมควร	ใช้ได้
5	0.72	0.44	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
6	0.78	0.59	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
7	0.74	0.41	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
8	0.53	0.85	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
9	0.64	0.32	ค่อนข้างง่าย	ดีพอสมควร	ใช้ได้
10	0.7	0.5	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
11	0.62	0.5	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
12	0.68	0.62	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
13	0.72	0.57	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
14	0.78	0.75	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
15	0.78	0.59	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
16	0.78	0.75	ค่อนข้างง่าย	ดีพอสมควร	ใช้ได้
17	0.7	0.48	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
18	0.44	0.76	ง่ายพอเหมาะ	ดีมาก	ใช้ได้
19	0.47	0.79	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
20	0.6	0.7	ง่ายพอเหมาะ	ดีมาก	ใช้ได้
21	0.79	0.57	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
22	0.68	0.62	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
23	0.66	0.74	ค่อนข้างง่าย	ดีมาก	ใช้ได้
24	0.58	0.54	ง่ายพอเหมาะ	ดีพอสมควร	ใช้ได้

ภาคผนวก จ

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์

กิจกรรมที่ 1

กิจกรรมปฐมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม ไครเอ่ย์

เวลา 50 นาที

ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เข้าใจการเข้าร่วมกิจกรรม วิธีการ ความมุ่งหมายและประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อเป็นการเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

ผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเอง

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลก่อนทำกิจกรรม โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวาจิสูจริต (Pretest)
2. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยโดยใช้กิจกรรม “ไครเอ่ย์” โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากันแล้วแจกป้ายชื่อนักเรียน
 - 2.2 ผู้วิจัยแจกกระดาษให้สมาชิกคนละ 1 แผ่น เพื่อให้ให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเองโดยผู้วิจัยตั้งคำถามว่า “ไครเอ่ย์” ให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะรูปร่างหน้าตาของตนเองให้เด่นชัด จนเพื่อนสามารถที่จะทายได้ถูกต้องว่าเป็นใคร
3. ผู้วิจัยรวบรวมกระดาษที่นักเรียนแต่ละคนเขียนและอ่านข้อความที่ละแผ่นแล้วให้สมาชิกช่วยกันทายว่าเป็นใคร
4. เมื่อบรรยายภาศภายในกลุ่มมีความเป็นกันเอง และทุกคนรู้จักกันมากขึ้น ผู้วิจัยแจกตารางชุดกิจกรรมกลุ่มแก่นักเรียนทุกคน แล้วชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจุดประสงค์และประโยชน์การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่นักเรียนจะได้รับในครั้งนี้และให้นักเรียนได้ซักถามทำความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรม

3. ขั้นสรุป

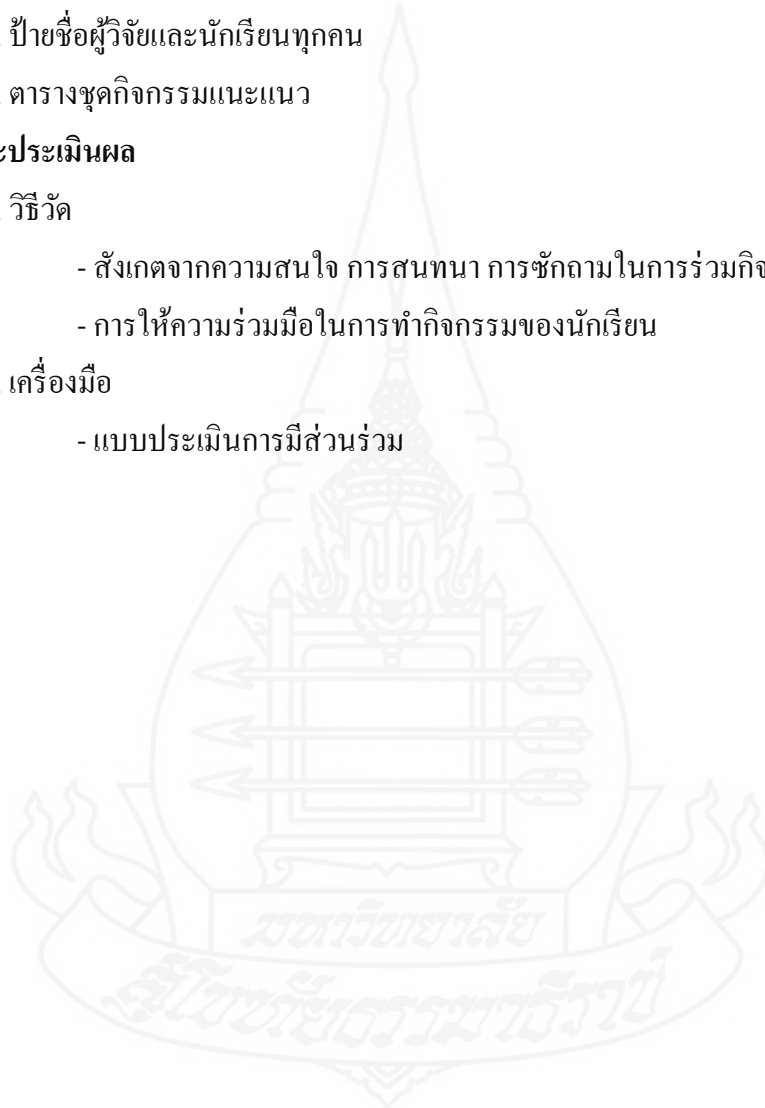
ผู้วิจัยสรุปการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ว่าการที่นักเรียนจะอยู่ร่วมกันจำเป็นที่จะต้องทำความรู้จัก ทำความคุ้นเคยซึ่งกันและกันเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำกิจกรรมร่วมกัน จำเป็นจะต้องมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

สื่ออุปกรณ์

1. กระดาษสำหรับเขียน
2. ป้ายชื่อผู้วิจัยและนักเรียนทุกคน
3. ตารางชุดกิจกรรมแนแนว

การวัดและประเมินผล

1. วิธีวัด
 - สังเกตจากความสนใจ การสนทนา การซักถามในการร่วมกิจกรรม
 - การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของนักเรียน
2. เครื่องมือ
 - แบบประเมินการมีส่วนร่วม

แบบประเมินการเข้าร่วมกิจกรรมปฐมนิเทศ

ชื่อผู้ประเมิน.....ชื่อผู้ถูกประเมิน.....

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตพฤติกรรมพิจารณาข้อความแต่ละข้อทำเครื่องหมาย ให้สอดคล้องกับการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน โดยพิจารณาดังนี้

- 3 หมายถึง แสดงพฤติกรรมเข้าร่วมเป็นประจำ
- 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรมเข้าร่วมบ่อยครั้ง
- 1 หมายถึง แสดงพฤติกรรมเข้าร่วมบางครั้ง

ที่	รายการพฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ		
		1	2	3
1.	การเข้าร่วมกิจกรรมตรงเวลานัดหมาย			
2.	การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา			
3.	ความตั้งใจในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมาย			
4.	การแสดงความคิดเห็น			
5.	การรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน			
	รวม			

เกณฑ์การให้คะแนน

ดี ให้ 3 คะแนน

ปานกลาง ให้ 2 คะแนน

ปรับปรุง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

คะแนน 11-15 หมายถึง แสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมอยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนน 6-10 หมายถึง แสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

คะแนน 1-5 หมายถึง แสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง

กิจกรรมที่ 2

ชื่อกิจกรรม “โอภาปราศรัย”

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การทำกิจกรรมกลุ่มจะดำเนินไปด้วยดีอยู่ที่สมาชิกต้องให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งทุกคน ถ้าขาดคนใดคนหนึ่งกิจกรรมจะไม่สมบูรณ์ ทำให้ไม่บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

วัตถุประสงค์: นักเรียนเข้าใจระเบียบ วิธีการ และจุดมุ่งหมายของการเข้าร่วมกิจกรรมการเตรียมผู้รับบริการล่วงหน้า ครูแจ้งให้นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมทราบว่าในการทำกิจกรรมทุกครั้งนักเรียนที่ทำได้ ถูกต้อง หรือชนะในแต่ละกิจกรรมจะได้ดาวสะสมไว้เพื่อแลกรางวัล

ขั้นตอนการทำกิจกรรม :

1. ขั้นนำ

1. เข้าแถวเป็นวงกลมแล้วแนะนำตัวเอง
2. นักเรียนแบ่งกันเป็น 3 กลุ่มๆ ละ 10 คน
3. ครูแจกซองกิจกรรมให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ซอง
4. ครูให้เวลา 10 นาทีเพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม แข่งขันแยกพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียน ออกจากพฤติกรรมรวมที่อยู่ในซอง กลุ่มใดเสร็จก่อนและถูกต้องถือว่าชนะ
5. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปว่า กลุ่มที่ชนะนั้นเกิดจากความร่วมมือ ร่วมใจ ของเหล่าสมาชิกภายในกลุ่มที่ต้องทำกิจกรรมแข่งขันกับเวลาและความถูกต้อง
6. ครูชี้แจงรายละเอียดและจุดมุ่งหมายของการร่วมกิจกรรมกลุ่มตลอดจนปฏิบัติตนในการทำกิจกรรมกลุ่ม

7. ครูแจกตารางวันนัดและเวลาในการร่วมกิจกรรมแก่นักเรียนทุกคน

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. นักเรียนอภิปรายร่วมกันตามหัวข้อต่อไปนี้
2. นักเรียนคิดว่าการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มก่อให้เกิดผลดีอย่างไร
3. การทำงานคนเดียวและการทำงานเป็นกลุ่มต่างกันอย่างไร
4. นอกจากเรื่องของการเรียนแล้วนักเรียนเคยทำงานเป็นกลุ่มบ้างหรือไม่เป็นงานอะไร และผลออกมาเป็นอย่างไร
5. ถ้านักเรียนทะเลาะพฤติกรรมที่ดีและเกิดผลดีต่อตนเองและห้องเรียนอย่างไร

6. นักเรียนจะนำแนวคิดจากการร่วมกิจกรรมกลุ่มนี้ไปใช้ในการเรียนของตนเองได้หรือไม่อย่างไร

7. นอกเหนือจากการเรียนแล้วนักเรียนคิดว่ากิจกรรมกลุ่มนี้สามารถนำไปใช้กับงานต่างๆในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ ขอให้ยกตัวอย่าง

8. เมื่อนักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแล้วสามารถประเมินตนเองได้หรือไม่ว่าชอบหรือไม่ชอบอย่างไร และถ้าไม่ชอบจะปรับปรุงตนเองให้มีความรู้สึกที่ดีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างไร

3. ขั้นสรุป

1. หากการเรียนในครั้งต่อไปมีการทำกิจกรรมกลุ่มนักเรียนคิดว่าตนเองมีความยินดีที่จะเข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่เพราะอะไร และจะวางบทบาทของตนเองในกลุ่มอย่างไร

2. ถ้านักเรียนได้เห็นเพื่อนที่มุ่งชอบทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนจะให้คำแนะนำแก่เพื่อนคนนั้นอย่างไร เพื่อที่จะให้เขามีความรู้สึกที่ดีต่อการทำงานเป็นกลุ่ม

3. นักเรียนคิดว่าจะนำความรู้เกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่มไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้างทั้งในเรื่องการเรียนและที่บ้าน

- สื่อประกอบกิจกรรม:
1. ใบความรู้เรื่อง “โอภาปราศรัย”
 2. ใบงานเรื่อง “โอภาปราศรัย”
 3. ซองกิจกรรม
 4. รูปดาว

การประเมินผล

1. ความตั้งใจขณะปฏิบัติกิจกรรม
2. สังเกตการณ์ร่วมกิจกรรมและการตอบคำถามจากใบงาน
3. สังเกตจากการประเมินตนเองจากแบบประเมิน

กิจกรรมที่ 3

ชื่อกิจกรรม วาจาสร้างสรรค์

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

คำพูด จิตใจ สมองและอวัยวะต่างๆของคนเรา ทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ การพูดสามารถสร้างความเป็นจริงต่างๆ ให้เกิดขึ้นในชีวิตของเราได้ เราสามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความคิด ความรู้สึกต่อตนเองได้ด้วยวิธีง่ายๆ เพียงใช้คำพูดดีๆ คำพูดด้านบวกกับตนเองและการรับฟังคำพูดที่ดีจากผู้อื่นอยู่เสมอๆ

ทั้งนี้เนื่องจากว่า ข้อมูลต่างๆที่เราได้รับฟังจากผู้อื่น และคำพูดต่างๆที่เราพูดกับตัวเองจะถูกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกของเราเอง และสามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดของเราเองให้เป็นไปทางที่ดีขึ้นได้ เมื่อเราเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตัวเอง จำทำให้เกิดความภาคภูมิใจ และมีกำลังใจที่จะทำสิ่งดีๆให้กับตนเอง ผู้อื่น และสังคมตลอดไป

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง
2. นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง
3. นักเรียนมีกำลังใจในการดำเนินชีวิต
4. นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ชำนาญ

นำเข้าสู่บทเรียน โดยครูตกลงกับนักเรียนว่า วันนี้จะขอให้ให้นักเรียนชื่อนี้ของตัวเองทีละคน ขอให้นักเรียนบอกชื่อตนเองและบอกความดีของตัวเองมา 1 อย่างเสร็จแล้วแจกใบงานให้นักเรียน และสอบถามความรู้สึกในขณะที่ยกความดีของตนเอง พร้อมทั้งให้นักเรียนบันทึกลงในใบงาน

เอกสารความรู้เรื่อง “การแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์”

เป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่คนเราจะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ในการแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันนี้ ถ้าไม่มีศิลปะในการพูด อาจจะไปสู่การโต้เถียง และการทะเลาะวิวาทกันได้ซึ่งจะทำให้เสียสัมพันธภาพที่มีต่อกันด้วย

ทำอย่างไรจึงจะไม่ให้การแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง กลายเป็นการโต้เถียง

1. นำเสนอวิธีที่นุ่มนวล ใช้คำพูดที่เป็นกลาง ไม่ชี้ชัดว่าเขาเป็นฝ่ายผิด
2. รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยความอดทนใจเย็น
3. อย่าโต้ตอบหรือพูดขยอกย้อน เหน็บแนม อย่าปะทะคารม
4. ไม่นำประเด็นเล็กๆน้อยๆหรือจุกจิกหุยมหิมมาพูดหรือตีประเด็นให้เป็นเรื่องใหญ่
5. อย่าพูดขัดจังหวะในขณะที่ผู้อื่นแสดงความคิดเห็น
6. ให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็นของเขาให้จบก่อน จึงค่อยเสนอความคิดของตน
7. ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ให้เขาอธิบายในประเด็นที่ไม่ชัดเจน
8. ใช้คำถาม ถามเขาว่า “เพราะอะไรจึงคิดอย่างนั้น” แทนคำว่า “เป็นไปได้”
9. ถ้าเขาขอมงานในเหตุผลของเรา ควรคุยกับเขาต่อไปด้วยถ้อยคำที่นุ่มนวล ไม่พูดให้เขารู้สึกเสียหน้า
10. ในกรณีที่เหตุผลของเขาถูกต้องเหมาะสมกว่าต้องยอมรับด้วยท่าทีที่สุภาพจริงใจ

2. ขั้นตอนกิจกรรม

- จัดกลุ่มกลุ่มละ 5 คน แจกกระดาษการ์ดบันทึกความดีให้นักเรียนคนละ 4 แผ่น
- สมาชิกในกลุ่มพิจารณาและบันทึกความดีของเพื่อนในกลุ่มแต่ละคนลงในกระดาษการ์ดความดีโดยใช้กระดาษ 1 แผ่น ต่อเพื่อน 1 คน(ใช้เวลาประมาณ 15 นาที)
- ให้สมาชิกผลัดเพื่อนกันบอกความดีของเพื่อนทีละคนพร้อมทั้งมอบกระดาษการ์ดความดีให้เพื่อน
 - ครูสอบถามนักเรียนถึงความรู้สึกในขณะที่รับฟังความดีของตัวเองตามที่เพื่อนบอกและความรู้สึกในขณะที่ตนเองพูดถึงความดีของเพื่อน
 - ให้นักเรียนบันทึกข้อมูลในใบงาน
 - นักเรียนเชื่อหรือไม่ว่าการที่เรารับรู้เกี่ยวกับตัวเองในทางที่ดี จะช่วยให้เรามีกำลังใจที่จะกระทำความดีๆ ให้มากขึ้น เพราะอะไร
 - นักเรียนคิดว่าการที่คนอื่นหรือตนเอง มองและพูดถึงแต่สิ่งที่ไม่ดีในตัวเรา จะมีผลต่อความคิดและและการกระทำของเราหรือไม่

- นักเรียนเห็นด้วยหรือไม่ว่ากับคำกล่าวที่ว่า “พลังแห่งคำพูดของคนเราสามารถที่จะพลิกผันชีวิตของคนเราได้” เพราะอะไร

- นักเรียนคิดว่าคำพูดลักษณะใดที่นักเรียนควรนำมาพูดกับเพื่อนและตัวเอง
- หลังจากทำกิจกรรม “วาจาสร้างสรรค์” แล้วนักเรียนมีความรู้สึกกับตนเองอย่างไร
- ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันระดมความคิดว่าจะนำข้อคิดที่ได้จากกิจกรรมไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง พร้อมทั้งนำเสนอแนวคิดให้แก่สมาชิกกลุ่มอื่นๆ ด้วย
- ครูกล่าวแสดงความชื่นชมนักเรียนและให้กำลังใจ ให้นักเรียนได้นำข้อคิดดังกล่าวไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

- ให้นักเรียนช่วยกันบอกถึงคำพูดดีๆ ที่นักเรียนจะใช้กับตนเองและเพื่อนๆ

3. ขั้นสรุป

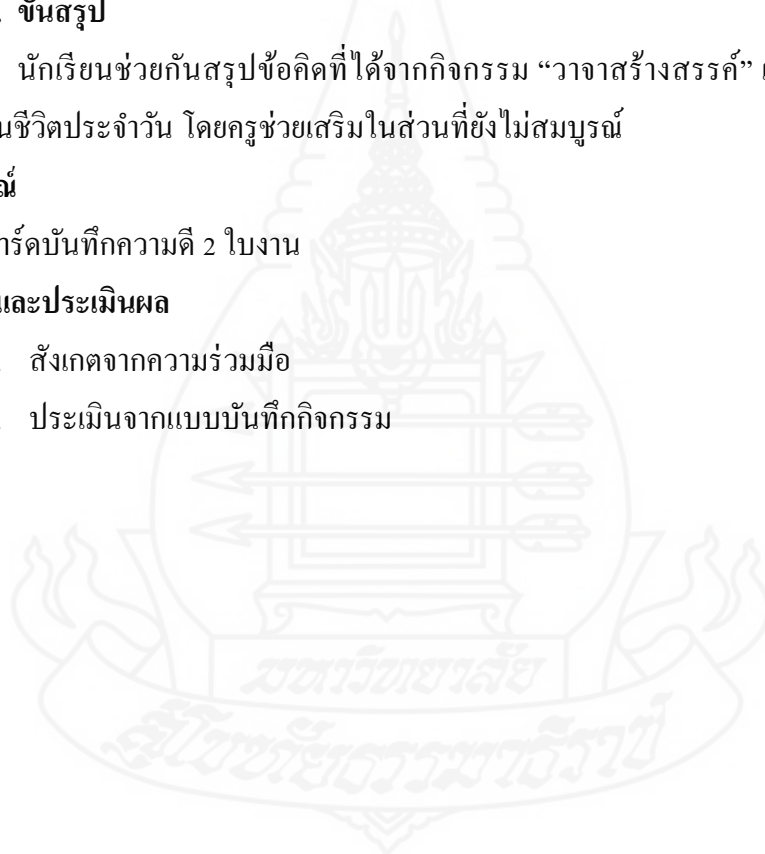
นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากกิจกรรม “วาจาสร้างสรรค์” และแนวทางในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยครูช่วยเสริมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์

สื่อ/อุปกรณ์

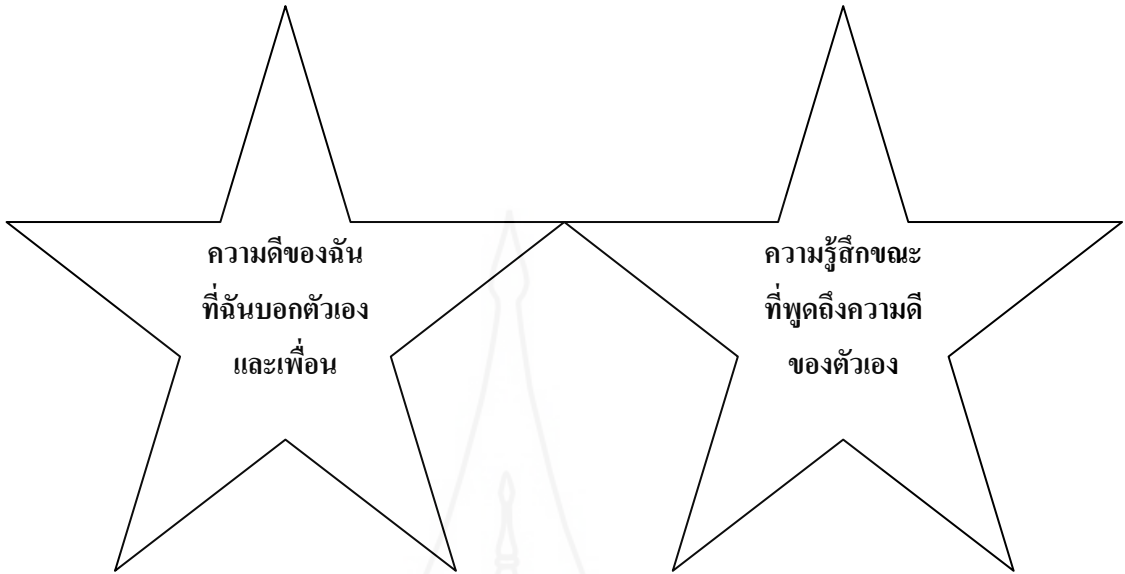
การ์ดบันทึกความดี 2 ใบงาน

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตจากความร่วมมือ
2. ประเมินจากแบบบันทึกกิจกรรม

ใบงาน “วาจาสร้างสรรค์”

ความดีของฉันที่เพื่อนบอก

.....

.....

.....

.....

.....

ความรู้สึกลึกซึ้งที่รับฟัง
ความดีของตนเองจาก
เพื่อนๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อคิดที่ได้จากกิจกรรม
วาจาสร้างสรรค์

.....

.....

.....

.....

.....

ความรู้สึกลึกซึ้งที่มีต่อตนเอง
การร่วมกิจกรรมวาจา
สร้างสรรค์

.....

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมที่ 4

ชื่อกิจกรรม ล้วงเกินใครให้ขอโทษ

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การรู้จักกล่าวคำขอโทษ ด้วยความรู้สึกว่าตนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงหรือล่วงเกินผู้อื่นโดยไม่เจตนา เป็นการแสดงออกที่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จะทำให้สังคมอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นสุข

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจการเข้าร่วมกิจกรรม วิธีการและประโยชน์ที่ได้รับ
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการแสดงออกให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักกล่าวคำ “ขอโทษ” เมื่อตนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยและเด็กร่วมกันร้องเพลง “นางเงือกน้อย” พร้อมท่าทางประกอบและถามความรู้สึกเด็กหลังจากร้องเพลงและทำท่าประกอบเสร็จแล้วบอกเหตุผล
2. ให้เด็กบอกความรู้สึกผู้วิจัยเก็บข้อมูลตามที่เด็กบอกเช่น ชอบเพราะได้เล่นกับเพื่อน ได้สัมผัสมือเพื่อน ไม่ชอบเพราะเพื่อนดบมือเรา

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ผู้วิจัยสนทนากับเด็กว่าบางครั้งมีเหตุการณ์อะไรบ้างที่เราไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลงหรือทำตามที่นัดหมายได้
2. ผู้วิจัยถามเด็กว่า
 - 2.1 การที่เพื่อนไม่พอใจในการกระทำของเราหนูคิดว่าเพื่อนจะรู้สึกอย่างไร (พอใจ/ไม่พอใจ) เพราะอะไร
 - 2.2 เราควรทำอย่างไรให้เพื่อนรู้สึกสบายใจขึ้น เพราะอะไร
3. ฝึกให้เด็กกล่าวคำขอโทษด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยนพร้อมทั้งบอกเหตุผล

“นางเจ๊กน้อย”

นางเจ๊กน้อย	ตบชั้นบน	เป็นหมูเป็นปลา
ตบชั้นล่าง	เป็นเสือเป็นแมว	
ตบหน้า	ตบหลัง	ตบพร้อมๆกัน

หมูแดงแกงไก่ ไส้พริกไทยร้อยเม็ด
 คุณป้าว่าเผ็ด ไส้ น้ำเงี้ยวครึ่งโหล
 ปักกะเปายังหุบ

กิจกรรมที่ 5

ชื่อกิจกรรม “คำพูดคำจา...ที่มาของกำลังใจ”

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การแสดงความช่วยเหลือผู้อื่นทางวาจา เป็นการพูดที่ให้กำลังใจผู้อื่นทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์สบายใจ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ซึ่งทุกคนต้องการคำพูดที่สร้างสรรค์และเป็นแรงใจ เพื่อสามารถเผชิญปัญหาได้ การพูดที่สร้างกำลังใจมีความสำคัญมากและทุกคนต้องการเสมอ ต้องมีการฝึกฝนให้เกิดขึ้นและกระทำอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ หลังจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแล้วนักเรียนสามารถ:

1. สรุปและยกตัวอย่างลักษณะการพูดที่สร้างกำลังใจให้ผู้อื่นได้
2. แสดงออกพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนได้

แทนได้

3. เสนอแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ชี้นำ (5-10 นาที)

1.1 ครูเปิดเพลง กำลังใจ ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ 1 รอบ

1.2 นักเรียนอาสายกตัวอย่างคำพูดหรือข้อความที่ช่วยผู้ฟังมีกำลังใจ ครูกล่าวชมเชย

นักเรียนเพื่อการเสริมแรง (Ac, Ap)

1.3 ครูสรุปการพูดที่มีลักษณะให้กำลังใจผู้อื่นมีความสำคัญสำหรับคนเราซึ่งหากคนเรามีกำลังใจทำให้สามารถเอาชนะอุปสรรคได้เสมอและเชื่อมโยงสู่กิจกรรมหลัง (AC, G, Ap)

2. ขั้นตอนกิจกรรมหลัก (40-45 นาที)

2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่มเท่าๆกัน โดยนับ 1 และ 2 เมื่อครบแล้วให้นั่งตามกลุ่ม ตั้งชื่อกลุ่มเพื่อเล่นเกม XO โดยครูชี้แจงกติกาการเล่นเกมส์ ดังนี้ (AC, G, P, E)

1. ตัวแทนกลุ่มเป่ายิงฉุบคนชนะเป็นผู้ตอบคำถามก่อน

2. ตัวแทนกลุ่มจับฉลากแล้วอ่านข้อความให้เพื่อนฟัง เพื่อนในทีมตกลงกันแล้ว

ตอบว่าเป็นข้อความให้กำลังใจหรือไม่

3. ทีมตอบถูกนำปากกาไปกาเครื่องหมาย X หรือ O ในตารางหน้าห้อง และเป่ายิงฉุบทีมชนะจะเป็นฝ่ายตอบ ทำจนได้ทีมชนะ

4. ทีมชนะรับรางวัลเป็นที่คั่นหนังสือจากครู

2.2 นักเรียนอภิปรายความสำคัญของการพูดที่สร้างกำลังใจ (Ac, G, P, E)

2.3 นักเรียนจับคู่ฝึกพูดให้กำลังใจผู้อื่น 8 ประโยค

2.4 สุ่มตัวแทนนักเรียนรายงานหน้าห้องและแสดงพฤติกรรมกรพูดให้กำลังใจผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทนให้เพื่อนๆ และสุ่มนักเรียนที่ไม่ได้แสดงกล่าวชมเชยเพื่อน และเชิญชวนทุกคนร่วมกันปรบมือให้เพื่อน (Ac, G, E)

3. ชั้นสรุป (10 นาที)

3.1 นักเรียนสรุปเกี่ยวกับความสำคัญของการพูดที่สร้างกำลังใจและครูจูงใจให้นักเรียนนำการพูดที่สร้างกำลังใจไปฝึกฝนอยู่เสมอ (Ac, G, Ap)

3.2 นักเรียนยกตัวอย่างการพูดที่สร้างกำลังใจซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

3.3 ครูนัดหมาย เวลา สถานที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ/อุปกรณ์

1. เนื้อเพลงกำลังใจ CD เพลง
2. ตาราง XO
3. กล่องและข้อความที่ตัดแล้ว
4. ที่คั่นหนังสือ

การประเมินผล

ประเมินตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม ดังนี้

1. สังเกตการณ์มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตจากผลงานและการตอบของนักเรียน
3. สังเกตการณ์ตอบคำถาม และการทำกิจกรรมที่ต่อเนื่อง

เพลง : กำลังใจ

ศิลปิน : โสปี

เนื้อเพลง :

- หญิง - ในยามที่ท้อแท้ ขอเพียงแค่คนหนึ่ง จะคิดถึงและคอยห่วงใย
 ในยามที่ชีวิต หม่นหมองร้องไห้ ขอเพียงมีใครปลอบใจสักคน
- ชาย - ในวันที่โลกสร้าง ความหวังให้วาด มั่นขาดหาย
 ใครจะช่วยเติมเพิ่มพลังใจ ให้ฉันได้เริ่ม ต่อสู้อีกครั้งบนหนทางไกล
- *หญิง - กำลังใจจากใครหนอ ขอเป็นทานให้ฝันให้ใฝ่
 ชาย - ให้ชีวิตได้มีแรงใจ ให้ดวงใจลุกโชนความหวัง
- หญิง - กำลังใจจากใครหนอ ขอเป็นทานให้ฉันได้ใหม่
 ชาย - ค้ำหาดฝนบนฟากฟ้าไกล ที่หยาดรินสู่ผืน ดินแห้งผาก
- (ซ้ำ*)

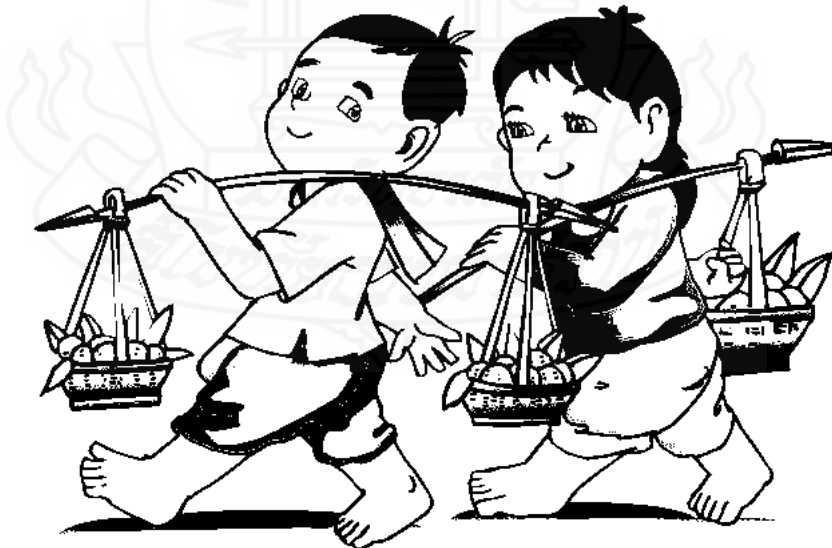
ข้อความใดที่บอกถึงการให้กำลังใจผู้อื่น

ข้อความ	เฉลย
1. ฉัน ดีใจด้วยนะที่สอบได้คะแนนสูงขึ้น	✓
2. เธอไม่ต้องกังวลไปก่อนนะเดี๋ยวงานเสร็จสมบูรณ์ทันแน่นอน	✓
3. เราไปทันเวลาแน่นอนจ๊ะ	✓
4. ฉันว่า เขาไม่จริงใจกับเธอมาตั้งแต่ต้นแล้ว	✗
5. เธอคิดหรือว่าเขาไว้ใจได้จริงๆ	✗
6. เราทำดีที่สุดแล้ว เต็มที่แล้วนะ	✓
7. งานของกลุ่มเราดีกว่าที่คาดการณ์ไว้เลย	✓
8. ฉันว่ากรรมการตัดสินลำเอียง งานของเขาดีเทียบเราไม่ได้เลย	✗
9. ไม่เป็นไรนะเดี๋ยวยี่สิบหน้าพวกเราส่งทีมเข้าแข่งขันอีกปีนี่เวลาซ้อมน้อยไปหน่อย	✓
10. ฉันคิดว่าเธอทำแบบนี้ดีไหม เพื่อมันจะใช้ได้	✓
11. ฉันไม่น่าคบเธอเป็นเพื่อนเลย	✗
12. ฉันว่า มีหนทางอื่นอีกที่เราจะทำงานให้สำเร็จได้ดี	✓
13. ฉันว่า เธอเป็นคนสำคัญของเพื่อนมากที่สุด	✓
14. ฉันว่า ทีมเราแพ้เพราะเธอเล่นไม่เต็มที่นะ	✗
15. ฉันสนุกที่สุดที่ร่วมงานนี้กับเธอ	✓
16. ฉันจะเคียงข้างเธอเสมอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น	✓
17. ถ้าเธอไม่มีเพื่อนไปด้วย ฉันพร้อมจะไปกับเธอเสมอ	✓
18. พรุ่งนี้จะดีกว่าวันนี้แน่นอนนะ	✓
19. วันนี้เป็นวันอะไร ทำไมเจอแต่สิ่งที่ไม่ดีทั้งวันนะ	✗
20. ฉันเป็นกำลังใจให้เธอสู้ต่อไปนะ	✓
21. วิชานี้ยังมีการสอบอีกครั้ง ไว้เตรียมตัวให้ดีกว่านี้นะ	✓
22. คะแนนสอบดีเพราะฉันให้เธอลอกข้อสอบเน่ๆเลย	✗
23. ไม่เป็นไรเดี๋ยวลฉันไปส่งเธอที่บ้านเอง	✓
24. เธอไม่ต้องเดินเดี๋ยวลฉันไปส่งเธอที่บ้านเอง	✓
25. ฉันให้เธอเล่มหนังสืออ่านได้ ฉันอ่านเล่มอื่นยังไม่จบเลย	✓

บัตรคำ (ตัดข้อความใส่ในกล่อง)

ฉันดีใจด้วยนะที่สอบได้คะแนนสูงขึ้น
เอาไว้ไม่ต้องกังวลไปก่อนนะ เดี่ยวงานก็เสร็จสมบูรณ์ทันแน่นอน
เราไปทันเวลาแน่นอนจ๊ะ
ฉันว่าเขาไม่จริงใจกับเธอมาตั้งแต่ต้นแล้ว
เธอก็คิดหรือว่าเขาไว้ใจได้จริงๆ
เราทำดีที่สุดแล้ว เต็มที่แล้วนะ
งานของกลุ่มเรอดีกว่าที่คาดการณ์ไว้เลย
ฉันว่ากรรมการตัดสินลำเอียง งานของเขาดีเทียบกับพวกเราไม่ได้เลย
ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวปีหน้าพวกเราส่งทีมเข้าแข่งขันอีก ปีนี้เวลาซ้อมน้อยไปหน่อย
ฉันคิดว่า เธอทำแบบนี้ดีใหม่ เพื่อมันจะใช้ได้
ฉันไม่น่าคบเธอเป็นเพื่อนเลย
ฉันว่า มีหนทางอื่นที่เราจะทำงานให้สำเร็จได้
ฉันว่า เธอเป็นเป็นคนสำคัญของเพื่อนมากที่สุด
ฉันว่า ทีมเราแพ้เพราะเธอเล่นไม่เต็มที่นะ
ฉันสนุกที่สุดที่ทำงานนี้กับเธอ
ฉันจะเคียงข้างเธอเสมอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ถ้าเธอไม่มีเพื่อนไปด้วย ฉันพร้อมจะไปกับเธอเสมอ
พรุ่งนี้จะดีกว่าวันนี้แน่นอนนะ
วันนี้เป็นวันอะไร ทำไมเจอแต่สิ่งไม่ดีทั้งวันนะ
ฉันเป็นกำลังใจให้เธอสู้ต่อไปนะ
วิชานี้ยังมีการสอบอีกครั้งไว้เตรียมตัวให้ดีกว่านี้นะ
คะแนนสอบดีเพราะฉันให้เธอลอกข้อสอบแน่เลย
ไม่เป็นไรเดี๋ยวฉันไปส่งเธอที่บ้านเอง
เอาไว้ไม่ต้องเดินหาซื้อดินสอหรือก ใช้ของฉันเขียนไปก่อนก็ได้
ฉันให้เธอลิ้มอ่านหนังสือได้ ฉันอ่านเล่มอื่นยังไม่จบ

ตาราง XO

กิจกรรมที่ 6

ชื่อกิจกรรม “กำลังใจฉันให้เธอ”

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นทางวาจา ด้วยคำพูดที่ให้กำลังใจผู้อื่นทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์สบายใจ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ซึ่งทุกคนสามารถฝึกตนเองได้ เพื่อนเป็นแรงใจให้เพื่อเป็นแรงใจให้ผู้อื่นสามารถเผชิญปัญหาได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ หลังจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแล้ว นักเรียนสามารถ :

1. สรุปและยกตัวอย่างการให้ความช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน
2. แสดงออกถึงพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจได้
3. เสนอแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ชี้นำ (5-10 นาที)
 - 1.1 นักเรียนและครูร้องเพลง หากว่าเรากำลังสบาย
หากว่าเรากำลังสบาย จงปรบมือพลัน 1-2
หากว่าเรากำลังสบาย จงปรบมือพลัน 1-2
หากว่าเรากำลังเป็นสุข หมดเรื่องทุกข์ใดๆทั้งสิ้น
อย่าประวิง อะไรกันเล่าจงปรบมือพลัน 1-2
(อาจร้องอีกครั้งถ้านักเรียนยังไม่พร้อม)
 - 1.2 นักเรียนอาสาสมัครแจกกระดาษเปล่าคนละ 1 แผ่น และครูสนทนาว่า เมื่อเข้าครูไม่สบายใจ เพราะทำกระเป๋าตังค์หายและให้นักเรียนเขียนคำพูดของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ คนละ 1 ประโยคลงในกระดาษที่แจกให้และหย่อนลงในกล่องที่ครูเตรียมไว้บนโต๊ะหน้าห้อง (Ac, E)
 - 1.3 นักเรียน 1 คนอาสาหยิบกระดาษในกล่องให้ฟัง 8-10 คน (AC, G)
 - 1.4 ครูและนักเรียนสรุปคำพูดของนักเรียนที่เขียนในกระดาษสามารถสร้างกำลังใจให้แก่ครูได้ และเชื่อมโยงเข้าสู่กิจกรรมหลัก(Ac, G)

2. ขั้นตอนกิจกรรมหลัก (40-45 นาที)

2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 10 กลุ่ม โดยจับสลากบัตรคำชื่อจังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย ชัยนาท อ่างทอง ชลบุรี ระนอง ระยอง ยะลา ขอนแก่น นครราชสีมา ให้นักเรียนเข้ากลุ่มตามชื่อจังหวัดที่จับได้และนั่งรวมกัน (Ac, G)

2.2 ขอนักเรียนอาสาสมัครรับใบงาน “คำพูดคำจา” จากครูเพื่อแจกเพื่อน

2.3 ให้นักเรียนฝึกพูดเพื่อให้กำลังใจกับกลุ่มที่ละคน โดยให้อีกคนเป็นคนสังเกตการณ์ และประเมินเพื่อนคนที่พูด(Ac, G)

2.4 นักเรียนอภิปรายและสรุปคำพูดที่เป็นการให้กำลังใจกับผู้อื่นลงในใบงาน “คำพูดคำจา” (Ac,G)

2.5 สุ่มนักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นถึงคำพูดที่ร่วมกันและยกตัวอย่างสถานการณ์ที่เราควรพูดให้กำลังใจหรือเสนอแนวทางให้ผู้อื่น ครูกล่าวชมเชยนักเรียนเป็นการเสริมแรง(Ac,G)

3. ขั้นสรุป (10 นาที)

3.1 นักเรียนและครูสรุป ว่า คำพูดที่สร้างสรรค์ ให้กำลังใจเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ และควรฝึกพูดให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ (Ac,G)

3.2 นักเรียนและครูร่วมกันสรุปประโยชน์ของการพูดให้กำลังใจ และแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนเอง

3.3 ครูนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ/อุปกรณ์

1. บัตรคำชื่อจังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย ชัยนาท อ่างทอง ชลบุรี ระนอง ระยอง ยะลา ขอนแก่น นครราชสีมา
2. ใบงานคำพูดคำจา
3. แบบประเมินเพื่อน
4. กระดาษเปล่า กล่องใส่กระดาษ

การประเมินผล

ประเมินตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม ดังนี้

1. สังเกตการณ์มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของนักเรียน
2. ตรวจสอบผลงานและการตอบของนักเรียน
3. สังเกตการณ์ตอบคำถาม และการทำกิจกรรมที่ต่อเนื่อง

ใบงาน “คำพูดคำจา”

คำชี้แจง

ให้นักเรียนฝึกพูดตอบประโยคกับเพื่อน 1 คน และเพื่อนที่ยังไม่พูดสังเกตการณ์และประเมินคำพูดของ

เพื่อน : วันนี้แม่ของฉันไม่สบาย ไม่รู้ว่าจะดีขึ้นแล้วหรือยัง ฉันก็ลุ่มใจจังเลย	1
นักเรียน :	
เพื่อน : คะแนนสอบฉันไม่ดี ฉันต้องโดนคุณแน่ๆเลย	2
นักเรียน :	
เพื่อน : ฉันไม่ได้ทำการบ้านที่จะส่งชั่วโมงถัดไป อาจารย์คงลงโทษฉันแน่ๆเลย	3
นักเรียน :	
เพื่อน : ซื้อเท้าฉันเจ็บ ไม่รู้จะหายทันลงแข่งแบดมินตันหรือเปล่า	4
นักเรียน :	
เพื่อน : กระเป๋าตังค์ฉันหาย เงินหายหมดเลย ฉันไม่มีเงินกินข้าว	5
นักเรียน :	
เพื่อน : แย่แล้ว งานที่ทำมาหายไปหมด ต้องส่งภายในวันนี้ด้วย ฉันคงทำไม่ทันแน่	6
นักเรียน :	
เพื่อน : จะสอบแล้ว ฉันยังไม่ได้อ่านหนังสือไม่เข้าใจเลย	7
นักเรียน :	

แบบประเมินคำพูดเพื่อน

ชื่อผู้พูด

ชื่อผู้ประเมิน

คำชี้แจง ให้ ✓ ในช่องที่คำพูดเพื่อนสามารถช่วยเหลือเพื่อนได้ในระดับใด

ข้อ	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	ควรปรับปรุง/ข้อเสนอแนะ
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
รวม				

กิจกรรมที่ 7

ชื่อกิจกรรม “ฉันมีเรื่องดีๆ มาเล่า”

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การเอื้อเฟื้อทางวาจา เป็นการพูดให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นซึ่งการพูดในลักษณะการเอื้อเฟื้อทางวาจาสามารถทำได้ง่าย และควรฝึกฝนให้เกิดขึ้นกับตนเองจะส่งผลให้ผู้รับสารได้รับข้อมูลข่าวสารถูกต้องตรงกัน

วัตถุประสงค์ หลังจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแล้ว นักเรียนสามารถ

1. สรุปและยกตัวอย่างการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้
2. แสดงออกถึงพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดที่เป็นแนวทางที่เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น

โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนได้

3. เสนอแนวทางการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ขั้นนำ (5-10 นาที)

- 1.1 นักเรียนและครูเตรียมความพร้อมในการทำกิจกรรมด้วยการร่วมกันร้องเพลง ยิ้ม ยิ้ม ยิ้ม ยิ้ม มานันต์ดาหวานชื่น ยิ้ม นิดชีวิตยั่งยืน สดชื่นอร่าม ย่อม้วน (ซ้ำ) มายิ้มกันหนอเพื่อนเอ

1.2 ครูเล่าข่าวที่น่าสนใจและมีประโยชน์ให้นักเรียนฟัง เช่น ครูแจ้งข่าวการเข้าค่ายลูกเสือ หากนักเรียนไม่ได้มาเรียนทำให้พลาดโอกาสรับข่าวสารการเตรียมตัวเข้าค่ายลูกเสือ เมื่อถึงวันเข้าค่ายสัมภาระของนักเรียนที่เตรียมตัวมาไม่ครบ และถามว่านักเรียนรู้ดีอย่างไร ถ้าพลาดโอกาสดีๆ และเป็นประโยชน์กับตนเอง และเชื่อมโยงสู่กิจกรรมบอกข่าวดีๆ (Ac, G)

2. ขั้นกิจกรรมหลัก (40-45 นาที)

- 2.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 ทีม ทุกคนส่วมจับสลากบัตรคำตัวอักษรภาษาอังกฤษ

C - **A** - **R** - **I** - **N** - **G** ให้นักเรียนที่มีตัวอักษรเหมือนกันอยู่กลุ่มเดียวกัน เมื่อนักเรียนทุกคนพร้อมให้ออกเสียงพร้อมกันว่า “CARING” (Ac, G)

- 2.2 นักเรียนเล่นเกม บอกต่อ ดังนี้ (Ac, G, P, E)

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มเข้าแถวตอนลึก
2. นักเรียนคนสุดท้ายของแถวจับสลากใบข้อมูลที่จะให้นักเรียนเขียนแผนภูมิแท่ง

3. เมื่อครูเริ่มให้สัญญาณการแข่งขัน ให้นักเรียนคนที่อยู่หลังสุดของแต่ละแถวอ่านข้อมูลในใจแล้วกระซิบข้อมูลให้คนข้างหน้า เพื่อบอกข้อมูลต่อกันไปจนถึงคนที่อยู่หน้าสุดเพื่อนำมาเขียนแผนภูมิแท่งบนกระดานดำ

4. นักเรียนกลุ่มใดเขียน ได้ถูกต้องและรวดเร็วที่สุดเป็นกลุ่มชนะ

5. นักเรียนและครูร่วมกันปรบมือให้กลุ่มที่ชนะเพื่อเป็นการเสริมแรง

2.3 นักเรียนร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็นความสำคัญของการบอกข่าวและผลเสียของการไม่ทันข่าวสาร (Ac, G)

2.4 นักเรียนช่วยกันแสดงออกถึงวิธีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเพื่อให้เพื่อนๆ รับทราบ กรณีการช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมในรูปแบบต่างๆ เช่น การประชาสัมพันธ์ด้วยเสียงตามสาย การออกแบบป้ายประกาศประชาสัมพันธ์ (Ac, G)

2.5 คู่ตัวแทนกลุ่ม 2-3 กลุ่มนำเสนอผลงานหน้าชั้น เรื่อง การช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม พร้อมทั้งเชิญชวนให้เพื่อนสนใจเข้าร่วมกิจกรรม ครูกล่าวชมเชยนักเรียนเพื่อเป็นการเสริมแรง

3. ขั้นสรุป (10 นาที)

3.1 นักเรียนและครูสรุป ประโยชน์ของการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น การประชาสัมพันธ์แจ้งข่าวทุกครั้ง (Ac, G, Ap)

3.2 นักเรียนยกตัวอย่างการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่มีประโยชน์น่าเชื่อถือและทันเหตุการณ์

3.3 นักเรียนเสนอแนวทางการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ไปใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง

3.4 ครูนัดหมายการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ / อุปกรณ์

1. สลากเกมบอกต่อ

2. บัตรคำตัวอักษรภาษาอังกฤษ C - A - R - I - N - G

การประเมินผล

การประเมินตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม ดังนี้

1. สังเกตการณ์มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของนักเรียน
2. ตรวจผลงานและสังเกตการณ์ตอบของนักเรียน
3. สังเกตการณ์ตอบของนักเรียน

สลากเกมบอต่อ

ใบที่ 1

ข้อมูลจำนวนนักเรียนชั้น ม.2

ห้อง 2/1 44 คน

ห้อง 2/3 48 คน

ห้อง 2/2 39 คน

ใบที่ 2

ข้อมูลจำนวนครูในโรงเรียน

ครูภาษาไทย 15 คน

ครูวิทยาศาสตร์ 13 คน

ครูคณิตศาสตร์ 11 คน

ใบที่ 3

ข้อมูลจำนวนสัตว์เลี้ยง

หมู 23 ตัว

ไก่ 48 ตัว

เป็ด 33 ตัว

ใบที่ 4

ข้อมูลต้นไม้ที่ปลูก

มะม่วง 15 ต้น

มะพร้าว 47 ต้น

ชมพู 23 ต้น

ใบที่ 5

ข้อมูลดอกไม้ในสวน

มะลิ 39 ต้น

กุหลาบ 28 ต้น

ดอกแก้ว 5 ต้น

ใบที่ 6

ข้อมูลขายอาหารสำเร็จรูป

ข้าวเปล่า 38 ถุง

แกงเขียวหวาน 29 ถุง

ต้มยำไก่ 18 ถุง

กิจกรรมที่ 8

ชื่อกิจกรรม วาจาสวยด้วยใจ

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด การทักทายผู้ใหญ่ พ่อแม่ คุณครูและเพื่อนด้วยการยกมือไหว้พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดี” เป็นการแสดงออกที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ทำให้อยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนไหว้พ่อ แม่ ครู ผู้ใหญ่ ถูกต้อง สวยงาม พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ”
2. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีทักทายที่เหมาะสมกับบุคคลได้

ขั้นตอนการทำกิจกรรม**1. ชำนาญ**

1. เด็กบริหารกล้ามเนื้อมือ โดยใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างถูกันแล้วถามว่ารู้สึกอย่างไร
2. ร้องเพลงสวัสดี

2. ชำนาญ

1. ผู้วิจัยสนทนากับเด็กที่เกี่ยวกับเนื้อเพลง โดยใช้คำถาม เช่น เราควรจะทำอย่างไรจึงทำให้ผู้ที่เราพบ พอใจ
2. ผู้วิจัยถามเด็กนักเรียนว่า เมื่อได้รับการทักทายจากเพื่อนอย่างไม่เหมาะสม เช่น กล่าว สวัสดีน่าเสียงห้วนๆ เด็กๆ รู้สึกอย่างไรและคิดว่าควรปฏิบัติอย่างไรจึงเหมาะสม
3. ให้นักเรียนฝึกไหว้ผู้ใหญ่ ได้แก่ ครู พ่อแม่ ผู้ใหญ่ พระสงฆ์และเพื่อน พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” “สวัสดีค่ะ” พระสงฆ์ใช้คำว่า “นมัสการพระคุณเจ้า” ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มทำทีโอนโยน น้ำเสียงนุ่มนวล

4. ชำนาญ

ผู้วิจัยและครูร่วมกันสรุปว่า “การทักทายด้วยการไหว้ การยิ้ม การจับมือเป็นการแสดงออกที่ช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน และจะทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขและแสดงออกถึงวัฒนธรรมที่ดี”

สื่อ / อุปกรณ์

1. เพลง สวัสดี
2. ภาพการแสดงการไหว้ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

การประเมินผล

1. สังเกตการณ์พูด การตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการปฏิบัติคือการไหว้และการพูด “สวัสดีครับ” “สวัสดีค่ะ”

เพลงสวัสดี เธอเจ้า

สวัสดีเธอเจ้า เรามาพบกัน เธอกับฉันสวัสดี “สวัสดีครับ” “สวัสดีค่ะ”

กิจกรรมที่ 9

ชื่อกิจกรรม การกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ
ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

เวลา 50 นาที
ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด การกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จได้เหมาะสม จริ่งใจจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างเพื่อนได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีการแสดงออกที่เหมาะสมในการ กล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ชำนาญ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อให้นักเรียนมีการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างเพื่อนในการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการแสดงออกที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ในการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

2. ขั้นตอนกิจกรรม

1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง 4 คน ความสถานการณ์สมมุติ เรื่อง “เมื่อฝันของเพื่อนเป็นจริง”

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนจัดฉากการแสดงให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ส่วนผู้ที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมุติเป็นผู้สังเกตการณ์

3. ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้มีการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดเห็น รวมทั้งประโยชน์ที่ได้รับและตอบคำถามส่งในใบงาน

สื่อ / อุปกรณ์

1. ใบงาน

การประเมินผล ให้นักเรียนแสดงการออกที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้ง

กิจกรรมประกอบการฝึก
โดยใช้บทบาทสมมุติ
เรื่อง “เมื่อฝันของเพื่อนเป็นจริง”

สถานการณ์

ในห้องเรียนขณะพักกลางวัน สุนิสากำลังคุยกับวาริ เรื่องที่วาริชนะเลิศการประกวดร้องเพลงไทยลูกทุ่งในระดับภูมิภาค

สุนิสា: วารินำเสียงเธอดีมากเลย กังวานใส ท่วงทำนองการร้องก็เป็นธรรมชาติ อย่างนี้
นี่เองเธอถึงได้รับรางวัลชนะเลิศอย่างสบายๆเลย

วาริ: ขอบใจมากจะที่ชมเรา ในที่สุดเราก็ทำสำเร็จ

สุนิสา: เราชื่นชมในความเก่งของเธอมากเลย เราอยากร้องเพลงเก่งอย่างเธอบ้าง หัดให้
เราบ้างซิ เราจะมีโอกาสอย่างเธอไหม

วาริ: การร้องเพลงไม่ยากเลย ขอให้มีความพยายาม หมั่นฝึกซ้อม การร้องเพลงต้อง
ร้องด้วยใจรัก รู้สึกมีความสุขที่ได้ร้องเพลง

ขณะที่สุนิสาและวาริกำลังคุยกันอยู่ สายชลและเอมอรเดินเข้ามาพอดีและได้ยินสุนิสาและ
วาริพูดคุยกัน

สายชล: ไม่เห็นจะน่ายินดีเลย แกล้ได้รางวัลชนะเลิศระดับภูมิภาคแค่นี้เอง

เอมอร: จริงด้วย เก่งจริงต้องชนะเลิศระดับประเทศซิ ทำได้แล้วค่อยมาคุย โช๊ะเอ๊ย ทำหน้า
บานเป็นงานเชิงไปได้

ทั้งเอมอรและสายชลต่างหัวเราะ และมองวาริอย่างเหยียดหยาม

สุนิสา: ไปกันเถอะวาริ

ทั้งสุนิสาและวาริชวนกันเดินจากไปด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่สนใจคำพูดของสายชล
และเอมอรแม้แต่น้อย

ใบงาน

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามดังต่อไปนี้ตามความคิดและความรู้สึกของนักเรียน

1. แนวปฏิบัติของการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จควรปฏิบัติอย่างไร

2. นักเรียนคิดว่าตนมักจะกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จจนคิดเป็นนิสัยหรือไม่เพราะเหตุใด

3. นักเรียนคิดว่าการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จจะมีผลดีต่อนักเรียนอย่างไร

4. หลังจากฝึกการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จแล้ว นักเรียนคิดว่าตนจะนำไปปฏิบัติได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

แบบทดสอบการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างเพื่อน

คำชี้แจง จากสถานการณ์ที่กำหนดให้ นักศึกษาเห็นว่าข้อความใดถูกต้อง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง **ใช่** และข้อความใดไม่ถูกต้อง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง **ไม่ใช่**

1. การกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

เพื่อนของนักเรียนคนหนึ่ง ชื่อ กัญญา เป็นคนเรียนดีมีความประพฤติดี ได้ทุนการศึกษาต่อ ณ ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา 4 ปี ในฐานะที่นักเรียนเป็นเพื่อนของกัญญา นักเรียนจะทำอย่างไร

ลำดับ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1.	พูดว่า “จะเป็นกำลังใจให้เพื่อน จนกระทั่งเพื่อนประสบความสำเร็จ กลับมา”		
2.	บอกกับเพื่อนคนอื่นว่า ไปแค่ญี่ปุ่น ไม่เห็นจะไ้ ไ้ตรงไหนเลย		
3.	พยายามหลีกเลี่ยง ไม่พูดถึงเรื่องการได้รับทุนการศึกษา		
4.	พูดกับเพื่อนว่า “เรียนที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นขอให้ตั้งใจเรียน”		
5.	พูดว่า “ไม่เหมาะสมที่ได้รับทุนการศึกษาเลย”		
6.	พูดด้วยความสุภาพว่า “ดีใจด้วย”		
7.	บอกเพื่อนว่าความสำเร็จกำลังรออยู่ข้างหน้า		
8.	พูดว่า “เธอช่างโชคดียิ่งจริงๆ ขอให้เธอขยันตั้งใจเรียน อดทนกับอุปสรรคต่างๆ เพื่อความสำเร็จในวันข้างหน้า เราเป็นกำลังใจให้เธอ”		
9.	ไม่พูดถึงเรื่องนี้ ทำเฉยๆเสีย		
10.	บอกเพื่อนว่า “ฉันภูมิใจในตัวเธอจริงๆ”		

กิจกรรมที่ 10

ชื่อกิจกรรม ปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

ระดับ / วิชาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

ในการจัดกิจกรรมต่างๆเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมควรมีการสรุปและประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อผู้ร่วมกิจกรรมจะได้นำแนวคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และผู้จัดกิจกรรมจะได้มีแนวทางในการพัฒนากิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์

1. ให้นักเรียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อการร่วมกิจกรรมพัฒนามาตรฐานจริต
2. สามารถนำความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานจริตไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

การดำเนินกิจกรรม

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนว่า จากการที่นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนามาตรฐานจริตที่ผ่านมา นักเรียนคงจะได้รับความรู้และประสบการณ์กันไปมากบ้างน้อยบ้าง วันนี้ครูขอให้นักเรียนเล่าสู่กันฟังถึงความรู้สึกและประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 6 กลุ่ม ให้สมาชิกในกลุ่มเล่าสู่กันฟังในประเด็นดังต่อไปนี้

- มีความรู้สึกอย่างไรต่อสมาชิกทั้ง 30 คนและรู้สึกอย่างไรต่อครู
- ได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการร่วมกิจกรรมพัฒนามาตรฐานจริต จะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการร่วมกิจกรรมไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร
- เลขากลุ่มบันทึกสิ่งที่สมาชิกในกลุ่มเล่าสู่กันฟังและส่งตัวแทนนำเสนอหน้าชั้น ครูสอบถามนักเรียนในประเด็นดังต่อไปนี้
- นักเรียนได้ข้อคิดอะไรเพิ่มเติมจากสมาชิกในกลุ่ม และต่างกลุ่มบ้าง
- มีความคิดเห็นอะไรที่แตกต่างจากที่สมาชิกในกลุ่มอื่นนำเสนอบ้าง
- นักเรียนซักถามในสิ่งที่ยังไม่ชัดเจนเกี่ยวกับมาตรฐานจริต ให้นักเรียนทำแบบประเมินผลการจัดกิจกรรม
- ให้นักเรียนเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานจริต
- ครูอาสาสมัคร 2-3 คน กล่าวความรู้สึก ต่อเพื่อนและครู

3. ขั้นสรุป

ครูกล่าวชื่นชมและขอบใจนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ขอให้
 นักเรียนนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิต และ
 หวังว่านักเรียนทุกคนจะเป็นผู้ที่มีคำพูดที่ดีต่อผู้อื่น ขอให้นึกถึงบรรยากาศที่พวกเราได้ร่วม
 ทำกิจกรรม นึกถึงเพื่อน นึกถึงครู เพราะพวกเราทุกคนต่างมีความปรารถนาดีต่อกันต่างคน
 ต่างต้องการคำพูดที่ดีต่อกันครูและนักเรียนทุกคนล้อมเป็นวงกลมยื่นมือออกมาซ้อนกัน
 ข้างหน้าครูวางมือของครูไว้บนสุดและร้องเพลง

สื่อประกอบกิจกรรม

แบบประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการณ์ร่วมแสดงความคิดเห็น
2. สรุปจากแบบประเมินผลการร่วมกิจกรรม

ภาคผนวก ฉ

ผลการพิจารณาคูณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนานาจริยธรรมด้วยวิธีการ IOC

ผลการพิจารณาคุณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสำนึกด้วยวิธี IOC

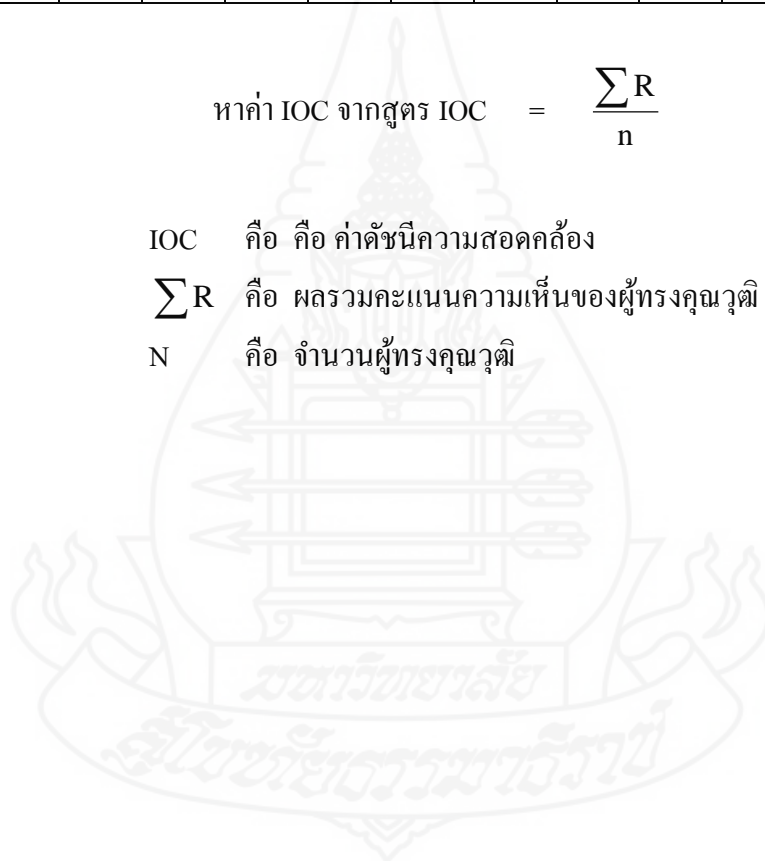
ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่	ชุดกิจกรรมแนะแนว										รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	+1	+0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9
2	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10
3	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+0	+0	+1	+1	8
4	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+0	+1	+1	9
IOC	1	0.75	1	1	1	1	0.75	0.75	1	1	0.90

$$\text{หาค่า IOC จากสูตร IOC} = \frac{\sum R}{n}$$

IOC คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก ข

โปรแกรมการใช้ข้อสนเทศ

กิจกรรมที่ 1

กิจกรรมปฐมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม ไครเอ็ย

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เข้าใจการเข้าร่วมกิจกรรม วิธีการ ความมุ่งหมายและประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อเป็นการเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเอง

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- ทำแบบทดสอบวจีสุจริต (Perfect)

3. ขั้นสรุป

- ผู้วิจัยสรุปการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ว่า การที่นักเรียนจะอยู่ร่วมกัน จำเป็นจะต้องทำ ความรู้จักทำความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำกิจกรรมร่วมกัน

สื่อ / อุปกรณ์

- แบบทดสอบวจีสุจริต

กิจกรรมที่ 2

ชื่อกิจกรรม “โอภาปราศรัย”

เวลา 50 นาที

ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การทำกิจกรรมกลุ่มจะดำเนินไปด้วยดีอยู่ที่สมาชิกต้องให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งทุกคน ถ้าขาดคนใดคนหนึ่งกิจกรรมจะไม่สมบูรณ์ ทำให้ไม่บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

วัตถุประสงค์

นักเรียนเข้าใจระเบียบ วิธีการ และจุดมุ่งหมายของการเข้าร่วมกิจกรรมการเตรียมผู้นับบริการล่วงหน้า ครูแจ้งให้นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมทราบว่าในการทำกิจกรรมทุกครั้งนักเรียนที่ทำได้ ถูกต้องหรือชนะในแต่ละกิจกรรมจะได้ดาวสะสมไว้เพื่อแลกรางวัล

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ให้เด็กอ่านใบความรู้

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมกลุ่ม

3. ขั้นสรุป

- ผู้วิจัยสรุปความรู้การทำกิจกรรมกลุ่มจะดำเนินไปด้วยดีอยู่ที่สมาชิกต้องให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งทุกคน ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่งกิจกรรมจะไม่สมบูรณ์ทำให้ไม่บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบความรู้เรื่อง “โอภาปราศรัย”

กิจกรรมที่ 3

ชื่อกิจกรรม วาจาสร้างสรรค์

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

คำพูด จิตใจ สมอง และอวัยวะต่างๆ ของคนเรา ทำงานเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ การพูดสามารถสร้างความเป็นจริงต่างๆ ให้เกิดขึ้นในชีวิตของเราได้ เราสามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความคิด ความรู้สึกต่อตนเองได้ด้วยวิธีต่างๆ เพียงใช้คำพูดดีๆ คำพูดด้านบวกกับตนเองและการรับฟังคำพูดที่ดีๆ จากผู้อื่นอยู่เสมอ

ทั้งนี้เนื่องจากว่าข้อมูลต่างๆ ที่เรารับฟังจากผู้อื่น และคำพูดต่างๆ ที่เราพูดกับตัวเองจะถูกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกของเราเอง และสามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดของเราเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นได้ เมื่อเราเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตัวเอง จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจและมีกำลังใจที่จะทำสิ่งดีๆ ให้กับตนเอง ผู้อื่น และสังคมตลอดไป

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง
2. นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง
3. นักเรียนมีกำลังใจในการดำเนินชีวิต
4. นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ชำนาญ

- อ่านใบความรู้

2. ชำนาญกิจกรรม

- อภิปรายเกี่ยวกับการใช้วาจาสร้างสรรค์

3. ชำนาญสรุป

- นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากการใช้วาจาสร้างสรรค์ และแนวทางในการ

นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สื่อ / อุปกรณ์

- แบบทดสอบวจีสุจริต

กิจกรรมที่ 4

ชื่อกิจกรรม ล้วงเกินใครให้ขอโทษ

เวลา 50 นาที

ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การรู้จักกล่าวคำขอโทษ ด้วยความรู้สึกว่าตนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงหรือล่วงเกินผู้อื่นโดยไม่เจตนา เป็นการแสดงออกที่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จะทำให้สังคมอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจการเข้าร่วมกิจกรรม วิธีการและประโยชน์ที่ได้รับ
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการแสดงออกให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักกล่าวคำ “ขอโทษ” เมื่อตนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- บอกความรู้สึก

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- อภิปรายการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง

3. ขั้นสรุป

- ช่วยกันสรุปกล่าวคำขอโทษด้วยถ้อยคำที่สุภาพอ่อนโยน

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบความรู้ (เพลง)

กิจกรรมที่ 5

ชื่อกิจกรรม คำพูดคำจา...ที่มาของกำลังใจ

เวลา 50 นาที

ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การแสดงความช่วยเหลือผู้อื่นทางวาจา เป็นการพูดที่ให้กำลังใจผู้อื่นทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์สบายใจ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ซึ่งทุกคนต้องการคำพูดที่สร้างสรรค์และเป็นแรงใจ เพื่อสามารถเผชิญปัญหาได้ การพูดที่สร้างกำลังใจมีความสำคัญมากและทุกคนต้องการเสมอ ต้องมีการฝึกฝนให้เกิดขึ้นและกระทำอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์

1. สรุปและยกตัวอย่างลักษณะการพูดที่สร้างกำลังใจให้ผู้อื่นได้
2. แสดงออกพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจโดยไม่หวังผลตอบแทนได้
3. เสนอแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ฟังเพลง “กำลังใจ”

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- อภิปรายความสำคัญของการพูดที่สร้างกำลังใจ

3. ขั้นสรุป

- สรุปความสำคัญของการพูดที่สร้างกำลังใจ

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบงาน

กิจกรรมที่ 6

ชื่อกิจกรรม กำลังใจฉันให้เธอ

เวลา 50 นาที

ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นทางวาจา ด้วยคำพูดที่ให้กำลังใจผู้อื่นทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์สบายใจโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ซึ่งทุกคนสามารถฝึกตนเองได้ เพื่อเป็นแรงใจให้ผู้อื่นสามารถเผชิญปัญหาได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์

1. สรุปและยกตัวอย่างการให้ความช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน
2. แสดงออกถึงพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดให้กำลังใจได้
3. เสนอแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ร้องเพลง

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- ทำใบงาน “คำพูดคำจา”

3. ขั้นสรุป

- สรุปประโยชน์ของการพูดให้กำลังใจ

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบงาน

กิจกรรมที่ 7

กิจกรรมปฐมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม **ฉันมีเรื่องดีๆ มาเล่า**

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การเอื้อเฟื้อทางวาจา เป็นการพูดให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นซึ่งการพูดในลักษณะการเอื้อเฟื้อทางวาจาสามารถทำได้ง่าย และควรฝึกฝนให้เกิดขึ้นกับตนเองจะส่งผลให้ผู้อื่นรับสารได้รับข้อมูลข่าวสารถูกต้องตรงกัน

วัตถุประสงค์

1. สรุปและยกตัวอย่างให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้
2. แสดงออกถึงพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่นด้วยการพูดที่เป็นแนวทางที่เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนได้
3. เสนอแนวทางนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ร้องเพลง

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- เล่นเกม

3. ขั้นสรุป

- สรุปประโยชน์ของการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบงาน

กิจกรรมที่ 8

ชื่อกิจกรรม วาจาสวยด้วยใจ

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การทักทายผู้ใหญ่ พ่อแม่ คุณครูและเพื่อนด้วยการยกมือไหว้พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดี” เป็นการแสดงออกที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันทำให้อยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนไหว้พ่อแม่ ครู ผู้ใหญ่ถูกต้อง สวยงาม พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ”
2. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีทักทายที่เหมาะสมกับบุคคลได้

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- ร้องเพลง

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

- ฝึกไหว้และกล่าวคำ “สวัสดี”

3. ขั้นสรุป

- สรุปการทักทายด้วยการไหว้ การยิ้ม เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดี

สื่อ / อุปกรณ์

- ภาพ

กิจกรรมที่ 9

ชื่อกิจกรรม การกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ เวลา 50 นาที
ระดับ/วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

การกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จได้เหมาะสม จริงใจจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างเพื่อนได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนมีการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวคำชมเชยเพื่อนเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- เล่าประสบการณ์

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

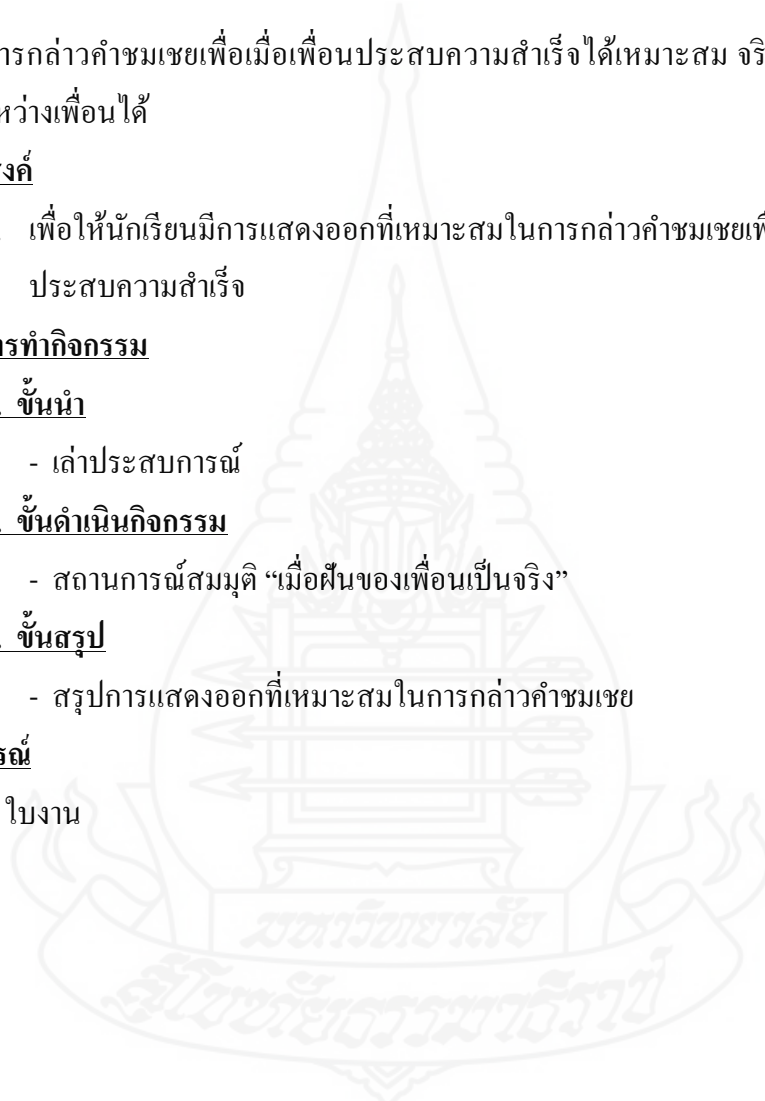
- สถานการณ์สมมุติ “เมื่อฝันของเพื่อนเป็นจริง”

3. ขั้นสรุป

- สรุปการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวคำชมเชย

สื่อ / อุปกรณ์

- ใบงาน

กิจกรรมที่ 10

ชื่อกิจกรรม ปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

ระดับ / วัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา

ขนาดของกลุ่ม 30 คน

แนวคิด

ในการทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมควรมีการสรุปและการประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อผู้ร่วมกิจกรรมจะได้นำแนวคิดไปใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันและผู้จัดการกิจกรรมจะได้มีแนวทางในการพัฒนากิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นไปในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาวิสุทธิจิต
2. สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการพูดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนการทำกิจกรรม

1. ขั้นนำ

- เล่าประสบการณ์การทำกิจกรรม

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

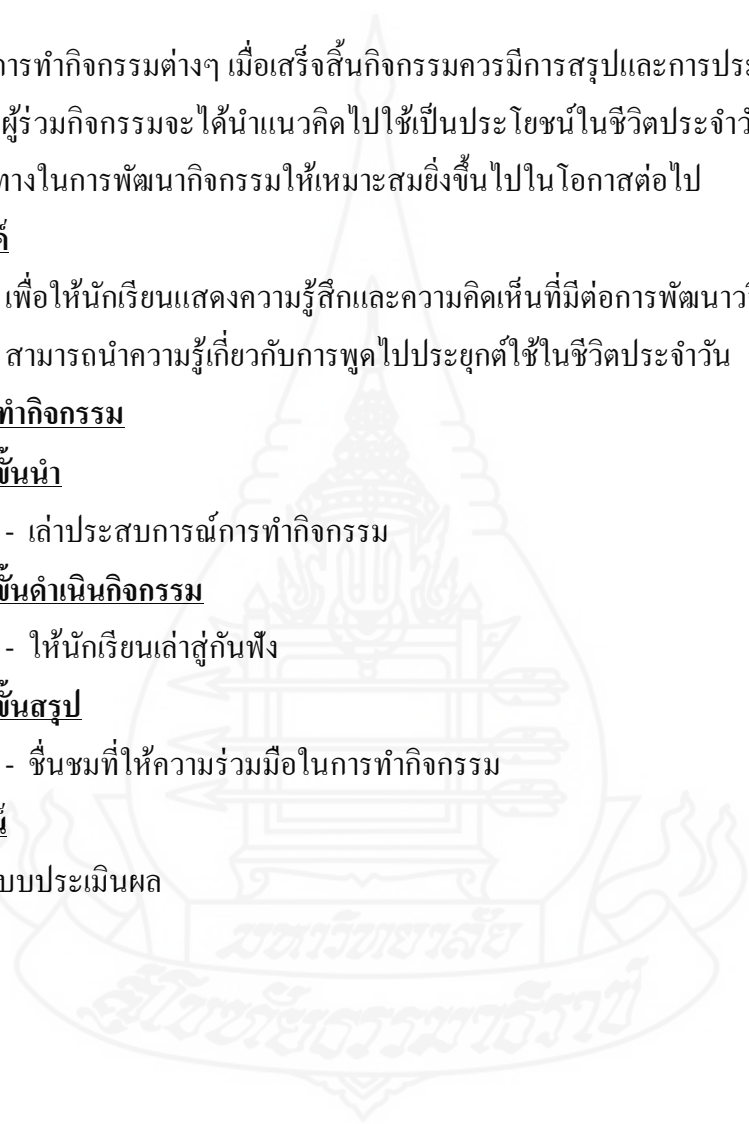
- ให้นักเรียนเล่าสู่กันฟัง

3. ขั้นสรุป

- ชื่นชมที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

สื่อ / อุปกรณ์

- แบบประเมินผล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนพมาศ คงมีสุข
วัน เดือน ปีเกิด	18 ตุลาคม 2514
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง
วุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ครุศาสตรบัณฑิต สังคมศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง
ตำแหน่ง	ครู คศ. 2

